

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 14.04.1998
COM(1998) 221 def.

98/0137 (CNS)

Voorstel voor een

**Richtlijn van de Raad tot wijzigingen van Richtlijn 68/414/EEG houdende
verplichting voor de lidstaten van de EEG om minimumvoorraden ruwe aardolie
en/of aardolieproducten in opslag te houden**

(door de Commissie ingediend)

INHOUDSOPGAVE

- **TOELICHTING**
  - Voorgeschiedenis & achtergrond
  - Voorzieningszekerheid
  - Interne energiemarkt
  - Punten van verbetering
  - Conclusie

- **VOORSTEL VOOR EEN RICHTLIJN VAN DE RAAD TOT WIJZIGING VAN RICHTLIJN 68/414/EEG**

- **BIJLAGE-TABELLEN-GRAFIEKEN**

TOELICHTING

Voorgeschiedenis & achtergrond

1. De huidige verplichte voorraadopslagsystemen in de Europese Unie vloeien voort uit Richtlijn 68/414/EEG van de Raad, die alle lidstaten verplicht om permanent een olievoorradniveau te handhaven dat gelijk staat met ten minste 65 dagen gemiddeld binnenlands verbruik per dag van het afgelopen kalenderjaar van de drie belangrijkste categorieën aardolieproducten (benzine, middeldistillaten, stookolie). In 1972 werd deze verplichte minimumvoorraad verhoogd tot een verbruik van 90 dagen (Richtlijn 72/425/EEG van de Raad), een niveau dat nu nog steeds van kracht is. De individuele lidstaten mochten hun binnenlandse voorraadsystemen organiseren zoals zij dat wilden om aan de richtlijn te voldoen.
2. De redenen voor het aannemen van Richtlijn 68/414/EEG kunnen als volgt worden samengevat:
  - a) Onderbrekingen van de olievoorziening vormen een gevaar voor de economie. Daarom is het gewenst dat de lidstaten over voorraden beschikken om eventuele moeilijkheden in verband met onderbrekingen van de olievoorziening het hoofd te kunnen bieden en een acuut wordende crisis onder controle te houden.
  - b) Ingrijpen tijdens een crisis kan gewenst zijn, omdat wanneer de olieleveranties beginnen uit te blijven er gevaar voor prijsspeculatie op de markt ontstaat. Daarom is het voor de autoriteiten een economisch goede zaak om de gevolgen van een oliecrisis tot een minimum te beperken dan wel te voorkomen door hun veiligheidsvoorraden aan te spreken.
  - c) Alleen al het feit dat de lidstaten over grote buffervorraden beschikken heeft een afschrikwekkende werking voor hen die een oliecrisis zouden willen veroorzaken of daarop speculeren: het bestaan van voorraden voorkomt een crisis.
3. De eerste maatregelen met betrekking tot het aanleggen van voorraden die door de Raad werden getroffen waren gebaseerd op artikel 103 (moeilijkheden bij de voorziening van bepaalde producten) van het Verdrag.

In een breder kader volgden ook de OESO-landen de voornaamste doelstellingen van bovengenoemde communautaire wetgeving, toen zij in 1974 het Internationaal Energieprogramma (IEP) goedkeurden en het Internationaal Energie-agentschap (IEA) oprichtten. Ondanks enkele technische verschillen vormen de communautaire en de IEA-bepalingen een op het beginsel van voorzieningszekerheid gebaseerd kader, waarvan de toepassing indien nodig een geloofwaardige en flexibele reactie kan betekenen op een oliecrisis.

4. Na de jaren zeventig maken de liberalisering van de economie en de veranderende vraag- en aanbodpatronen op de oliemarkten en in de industrie de invoering noodzakelijk van de interne

energiemarkt en de verwachte uitbreiding van de Europese Unie met nieuwe lidstaten communautaire wetgeving inzake verplichte olievoorraden.

5. Eerdere pogingen om delen van Richtlijn 68/414 (72/425) te actualiseren en aan te passen zijn niet gelukt. De meest recente poging¹ werd achterhaald door de gebeurtenissen rond de Golfoerisis in 1990. De nadruk kwam te liggen op maatregelen ter verzachting van de gevolgen van een oliecrisis en op versterking van de vertegenwoordiging van de Gemeenschap in de IEA. Vervolgens begon de Commissie opnieuw preventieve maatregelen - olievoorraden dus - te overwegen, met het oog op aanpassing van bovengenoemde richtlijnen aan recente ontwikkelingen op het gebied van de continuïteit van de voorziening.
6. Inmiddels hebben de afgelopen jaren tien Midden- en Oost-Europese landen² en Cyprus gevraagd lid te mogen worden van de Gemeenschap. Een van de vereisten voor lidmaatschap is dat zij moeten voldoen aan het communautair "acquis". De meeste kandidaten zijn al begonnen met de omzetting van de communautaire richtlijn inzake olievoorraden in nationale wetgeving. Bij een recente workshop van de Commissie³ is gebleken dat het opbouwen van buffervoorraden gelijkstaande met 90 dagen verbruik van het afgelopen jaar een moeilijke taak is, die voor deze landen een zware financiële last betekent. Aangezien het er naar uitziet dat het olieverbruik in deze landen aanzienlijk zal stijgen, is het belangrijk dat zij efficiënte en transparante voorraadopslagssystemen invoeren. Het is nu de taak van de Gemeenschap en de lidstaten hun de weg te wijzen door efficiënte transparante en consistente voorraadopslagregelingen vast te stellen en in te voeren, die een samenhangend kader moeten vormen waarop kandidaat-lidstaten zich kunnen baseren bij de aanleg van hun veiligheidsvoorraden en de invoering van mechanismen voor het aanspreken daarvan. Het is in ieders belang dat zo'n kader gebaseerd wordt op geactualiseerde communautaire wetgeving.
7. Onlangs zijn een aantal onderwerpen met betrekking tot de verplichte noodolievoorraden onder leiding van de Commissie besproken door de Groep Olievoorziening, een groep van nationale deskundigen uit de vijftien lidstaten die was opgericht bij Richtlijn 72/238/EEG van de Raad⁴. Deze besprekingen, parallel overleg met de industrie en een in 1997 verrichte gespecialiseerde studie wezen uit dat verbetering van de bestaande wetgeving (Richtlijn 68/414/EEG van de Raad, als gewijzigd bij Richtlijn 72/425/EEG) gewenst is, teneinde te zorgen voor:
  - a) efficiënte, betrouwbare en consistente voorraadopslagregelingen en -mechanismen in alle lidstaten, teneinde indien nodig op passende gecoördineerde wijze te kunnen reageren;
  - b) transparante voorraadopslagregelingen en gelijke concurrentievoorwaarden op de interne oliemarkt.
8. Derhalve worden op grond van artikel 103 A van het Verdrag onderwerpen met betrekking tot de zekerheid van olievoorziening in het onderhavige richtlijnvoorstel behandeld in verband met interne energiemarkt.

---

¹ COM(90)514 def. van 22.11.1990.

² Bulgarije, Estland, Republiek Tsjechië, Hongarije, Litouwen, Polen, Slovenië, Republiek Slowakije en Roemenië.

³ DG XVII & DG XV/TAIEX Workshop, Brussel, 1.7.1997.

⁴ PB L 228 van 16.8.1973, blz. 1.

Voorzieningszekerheid

9. Zekerheid van olievoorziening blijft voor de Gemeenschap van essentieel belang. Aangezien de Gemeenschap ook in de toekomst in hoge mate afhankelijk zal zijn van olieimport en de prognoses een sterke vraag naar olie in andere delen van de wereld aangeven, is waakzaamheid zowel op korte als op lange termijn nog steeds geboden. Meer dan drie kwart van de aangetoonde oliereserves in de wereld bevinden zich in potentieel onstabiele gebieden, en dit maakt dat maatregelen nodig blijven. maatregelen die indien nodig worden aangepast aan de marktomstandigheden, om rekening te houden met de mogelijkheid van plotselinge onderbrekingen van de olievoorziening die de wereldeconomie en die van de Gemeenschap ernstige schade zouden berokkenen. De belangrijkste reden om veiligheidsvoorraden aan te leggen is de noodzaak rekening te houden met de aan eventuele voorzieningsonderbrekingen verbonden gevaren, een principe dat ook door het IEA wordt gehuldigd.
10. Tegenwoordig heeft men een heel ander idee over wat een ernstige bedreiging is voor de olievoorziening van de Gemeenschap dan vroeger. De omstandigheden zijn veranderd en er is geen sprake meer van de crisis/bijna-crisissituaties die zo'n twintig jaar geleden bestonden, toen de bevoorradingsbronnen en -markten voor ruwe olie en olieproducten veel minder gediversifieerd waren, minder transparant en minder efficiënt dan tegenwoordig⁵.
11. Hoewel de aard van een potentiële bedreiging voor de olievoorziening in de loop der tijd kan veranderen, betekent het belang van een stabiele en continue olie-import voor de economieën van de Gemeenschap dat instandhouding van veiligheidsvoorraden een essentieel onderdeel van het overheidsbeleid zal moeten blijven vormen. Meer waakzaamheid is echter geboden wanneer men de recente trends en ontwikkelingen beziet in het geopolitieke en concurrentiële kader waarin vraag en aanbod van olie op de wereldmarkt dienen te worden beschouwd.
12. De trend die zich sinds het einde van de jaren tachtig in de olieindustrie doorzet, namelijk kostenvermindering door zo min mogelijk olievoorraden op te slaan, zal naar verwachting in de toekomst doorgaan en sterker worden. Sinds 1980 zijn de olievoorraden in de industrie gedaald tot ongeveer 25 verbruiksdagen. Alleen het aanleggen en opslaan van voorraden onder overheidscontrole heeft deze neerwaartse beweging tot op zekere hoogte omgekeerd. In de negentiger jaren is de trend tot voorraadvorming verzwakt, aangezien steeds minder regeringen overtuigd zijn van de noodzaak er veiligheidsvoorraden op na te houden.
13. Aangezien de omgeving waarin de olieindustrie zich ontwikkelt een steeds sterker concurrentieel karakter heeft gekregen, met steeds minder "nationale" maatschappijen als gevolg van uitgebreide privatiseringsprogramma's, zijn de maatschappijen in hun bedrijfsvoering steeds commerciëler gaan denken. Zij zijn steeds minder bereid te aanvaarden dat zij een "strategische" verantwoordelijkheid hebben voor het in stand houden van de oliestroom naar de eindgebruikers in geval van onderbreking van de internationale olievoorziening. De voorraadvermindering door de maatschappijen is hier op twee manieren gebeurd: vermindering van de overcapaciteit (zoals raffinaderijen, opslag en distributiedepots enz.) ten behoeve van een efficiëntere bedrijfsvoering en vermindering van de "beschikbare" voorraden⁶.
14. Het gebruik door de industrie en ook door bepaalde met voorraadopslag belaste instanties van de zogenaamde "in bewaring gegeven"⁷ voorraden is de afgelopen jaren toegenomen, voornamelijk omdat dit een goedkopere manier is om te voldoen aan de nationale en communautaire opslagverplichting. Omdat zij voornamelijk gemengde bedrijfsvoorraden zijn, zijn de "in bewaring

---

⁵ COM(96)143: "Verslag over de situatie met betrekking tot de aardolievoorziening, -raffinage en -markten binnen de Europese Gemeenschap".

⁶ "Facultatieve" of "commerciële" voorraden: voor definities zie bijlage.

⁷ "In bewaring gegeven" of "ticket"voorraden: zie bijlage voor de definities.

gegeven" voorraden moeilijker te identificeren en te controleren. Het gevolg daarvan is twijfel over de potentiële beschikbaarheid voor de gebruikers in geval van onderbreking van de olievoorziening. De "bruikbaarheid" van voorraden in geval van een onderbreking van de olievoorziening en de bevoegdheid van de regeringen om op deze voorraden controle uit te oefenen zijn onderling verband houdende onderwerpen die zowel op EU- als EEA/OESO-niveau⁸ behandeld zullen worden.

15. In 1995 heeft de Commissie in het Witboek over "Een energiebeleid voor de Europese Unie"⁹ aan de Raad een geïntegreerde aanpak voorgesteld voor maatregelen op energiegebied. In het document wordt het belang van continuïteit van energievoorziening voor de Gemeenschap opnieuw bevestigd door continuïteit van energievoorziening, concurrentievermogen en milieubescherming tot de drie zuilen van het energiebeleid van de Europese Unie te maken. De afhankelijkheid van de Gemeenschap van externe olievoorziening kan het best worden opgevangen door diversifiëring van de voorziening, ontwikkeling van internationale betrekkingen met olieproducenten, voorzieningen betreffende olievoorraden en maatregelen om moeilijkheden als gevolg van olietekorten te verzachten. Alle op bovengenoemde gebieden beoogde maatregelen en voorzieningen moeten in overeenstemming zijn met de interne markt in de Gemeenschap.
16. Door opnieuw het belang van voorzieningszekerheid te bevestigen heeft de Raad in de conclusies van de vergadering van december 1996 erkend dat "de Gemeenschap sterk afhankelijk zal blijven van ingevoerde olie en dat waakzaamheid zowel op korte als lange termijn geboden blijft", en dat "meer dan drie kwart van de aangetoonde wereldoliereserves in potentieel gevoelige gebieden liggen". Daarnaast benadrukte de Raad "dat het nodig blijft bestaande maatregelen - zoals het aanhouden van voorraden en crisisbeheer - te handhaven en eventueel waar nodig aan de veranderende marktomstandigheden aan te passen"¹⁰.
17. Wat de tenuitvoerlegging van de communautaire wetgeving betreft, de Commissie controleert regelmatig en periodiek het voorraadniveau in de lidstaten middels de bij Richtlijn 68/414/EEG ingevoerde rapportage, die indien mogelijk wordt ondersteund met andere statistische gegevens. De uitkomst van deze procedure is dat volgens de Commissie een aantal lidstaten wat de twee voornaamste categorieën olieproducten betreft een aantal maanden lang niet in staat is geweest de wettelijk verplichte minimumvoorraden aan te houden¹¹.
18. De ministeriële Raad van Bestuur van het IEA van mei 1997 bevestigde dat, ondanks de sterkere concurrentie op en de grotere transparantie en efficiëntie van de oliemarkten, de voorzieningszekerheid een bron van ernstige zorg blijft, vooral in verband met de toenemende afhankelijkheid van ingevoerde olie en het feit dat de resterende oliereserves steeds meer in het Midden-Oosten geconcentreerd zijn. De Raad concludeerde dat er geen reden is voor zelfgenoegzaamheid, maar dat er meer gedaan moet worden voor een flexibele en geloofwaardige opvang van noodsituaties door de instrumenten daarvoor volledig up to date te houden, en het voorraadniveau te handhaven en - in landen met een zwakke voorraadpositie - te verhogen.
19. In de betreffende permanente groep is, in het kader van het toezicht van het IEA op het voorraadniveau, vastgesteld dat een aantal IEA-landen niet aan de minimumvoorraadverplichting voldoet.
20. In verband hiermee stelt de Commissie voor Richtlijn 68/414/EEG wat de zekerheid van de olievoorziening betreft te wijzigen. Deze wijziging heeft niet tot doel het communautaire

---

⁸ "Future Strategies for IEA Emergency Reserves", IEA/SEQ(97)7/REV1 van 1.10.1997 en "Report to the Governing Board on IEA Emergency Reserves Issues", nr. IEA/SEQ(97)42 van 5.11.1997.

⁹ COM(95)682 def. van 13.12.1995.

¹⁰ Conclusies van de Raad inzake het "Rapport over de situatie op het gebied van de olievoorziening, -raffinage en -markten in de EG", PRES/96/356 van 13.12.1995.

¹¹ Referentieperiode: 1.1.1995-1.7.1997.

voorraadopslagsysteem fundamenteel te veranderen. De bedoeling is de modaliteiten van het systeem, dat voornamelijk gebaseerd is op bepaalde gemeenschappelijke fundamentele criteria en eisen op het gebied van voorraadopslag, te verbeteren en aan te passen, bepaalde punten te verduidelijken en bepalingen te vereenvoudigen waar dit mogelijk is. Centraal in de voorgestelde verbeteringen staat de zorg de lidstaten de volledige beschikking te geven over de veiligheidsvoorraden in geval van moeilijkheden met de voorziening, alsmede de wettelijke en bestuurlijke bevoegdheden om over deze voorraden te beschikken en ze zo nodig aan te spreken.

Interne Energiemarkt

21. De inwerkingtreding van de interne markt en de totstandkoming van een ruimte zonder binnengrenzen impliceert vrij verkeer van producten van de ene lidstaat naar de andere zonder wettelijke, technische, administratieve of fiscale belemmeringen. Een en ander betekent ook dat de last van de voorraadopslag in een geest van communautaire solidariteit door alle lidstaten op een billijke transparante en efficiënte manier moet worden gedeeld.
22. Liberalisering van de oliemarkten impliceert de onbelemmerde werking van die nationale markten. Gelijke marktvoorwaarden op basis van transparantie en neutraliteit voor alle marktdeelnemers zijn daarom noodzakelijk en vormen een fundamentele voorwaarde voor de goede werking van de interne energiemarkt. Het is van essentieel belang dat alle nationale voorraadopslagregelingen in de Gemeenschap, zowel de "centrale" ("instantie/agentschap" of "strategische" voorraden van de regering) of "gedecentraliseerde" ("olimaatschappij/industrie"-voorraden)¹² aan dit criterium voldoen. Voorraadopslagregelingen mogen in principe geen belemmering vormen voor de toetreding tot of de terugtrekking uit de markt dan wel voor het vrij verkeer van olieproducten binnen de Gemeenschap.
23. Een aantal marktdeelnemers beweert dat zij niet op gelijke voet met hun concurrenten worden behandeld, aangezien er ongelijkheden kunnen ontstaan door:
  - a) een onevenredige toepassing van de voorraadverplichting op de verschillende categorieën marktdeelnemers;
  - b) een onevenredige verdeling van de opslagkosten over diegenen die verplicht zijn veiligheidsvoorraden in opslag te houden;
  - c) het feit dat de industrie bedrijfsvoorraden voor een deel als "gedelegeerde" voorraden gebruikt, vanwege de verschillen in structuur en activiteit kunnen sommige bedrijven dit doen en andere niet;
  - d) de oneerlijke voorwaarden die importeurs en distributeurs door binnenlandse raffinadeurs, die van de "gedelegeerde" voorraadopslag willen profiteren, opgelegd krijgen, bij voorbeeld de eis van raffinadeurs om langlopende koopcontracten met hen te sluiten.
24. Met de huidige bepalingen kunnen ook ongelijkheden ontstaan tussen marktdeelnemers die gevestigd zijn in een lidstaat die olieopslag in een andere lidstaat toestaat krachtens een specifieke intergouvernementele overeenkomst (artikel 6, lid 2 van Richtlijn 68/414/EEG) en ondernemingen in een lidstaat die deze praktijk verbiedt. Zo'n overeenkomst is echter altijd beschouwd als een nuttig middel om de goede werking van de interne markt in de oliesector te verbeteren, en als een manier om het een lidstaat tegelijkertijd mogelijk te maken over buiten zijn grondgebied opgeslagen

---

¹² "Gedecentraliseerde" tegenover "gedecentraliseerde" voorraadopslagsystemen: voor nadere bijzonderheden zie de bijlage.

voorraden te beschikken. Ofschoon regeringen van lidstaten zelf uitmaken of zij al dan niet olie in een andere lidstaat willen opslaan, moeten zij bij hun beslissing rekening houden met

- a) de economische realiteit van een interne markt zonder grenzen waarbinnen het verkeer van goederen van de ene lidstaat naar de andere niet mag worden gehinderd en
  - b) de noodzaak voor oliemaatschappijen om op Europees niveau te werken en dus hun kosten te drukken en hun voorraadopslagverplichtingen te optimaliseren.
25. De procedures om tot dergelijke overeenkomsten te komen kunnen voor regeringen een zware administratieve last betekenen, afhankelijk van de binnenlandse bestuursstructuren van iedere lidstaat. De voorgestelde wijzigingen van Richtlijn 68/414/EEG hebben betrekking op minimumeisen voor de gehele Gemeenschap. Lidstaten die zich aan deze eisen houden moeten zonder grote moeilijkheden overeenkomsten kunnen sluiten, mits zij in eigen land hiervoor eenvoudige procedures ontwikkelen.
26. De voorgestelde wijzigingen van Richtlijn 68/414/EEG houden met bovenstaande punten rekening en voorzien in de nodige verbeteringen van de communautaire opslagregelingen binnen de interne markt, zonder de overwegingen inzake voorzieningszekerheid tekort te doen. Wat de interne markt betreft ligt het zwaartepunt van de voorgestelde wijzigingen op het bestaan van transparante voorraadopslagregelingen in iedere lidstaat, ter bevordering van gelijke marktvoorwaarden in de Gemeenschap.

Punten van Verbetering

Voorgesteld wordt de communautaire wetgeving op de volgende punten te verbeteren: ¹³.

27. Vrijstelling van de voorraadopslagverplichting voor lidstaten die een binnenlandse olieproductie hebben:

Lidstaten die in eigen land olie produceren hebben het recht om het met hun binnenlandse productie overeenkomende percentage van hun binnenlandse verbruik af te trekken. Bij de herziening op dit punt is onder meer rekening gehouden met de wettelijke en bestuurlijke bevoegdheden van de betrokken regeringen om controle uit te oefenen op het gebruik van voorraden en hun olieproductie indien een oliecrisis daartoe noodzaakt. Rekening houdende met het feit dat alleen het Verenigd Koninkrijk en Denemarken van een verhoging van zo'n vrijstelling profiteren, zou het maximum vrijstellingsniveau verhoogd kunnen worden tot 25%. De binnenlandse olieproductie van de twee belangrijkste olieproducenten van de Gemeenschap komt overeen met 25% van het totale olieverbruik van de 15 EU-landen over de afgelopen drie jaar¹⁴. Aangezien het ontheffingspercentage in de praktijk wordt afgetrokken van het "gemiddeld dagelijks binnenlands verbruik", blijft in de praktijk de voorraadopslagverplichting voor alle lidstaten 90 dagen.

28. Statistische aangifte I: Berekening van het binnenlands verbruik:

Met het oog op samenhang moeten de berekening en de statistische aangifte van voorraden plaatsvinden volgens voor alle lidstaten geldende gemeenschappelijke grondregels. Daarom moeten de reeds in het verleden op communautair¹⁵ en internationaal niveau (EUROSTAT, OESO/IEA,

---

¹³ Volgorde van verschijning in het aangehechte richtlijnvoorstel.

¹⁴ 1994, 1995 en 1996.

¹⁵ i.e.: "Energy - Glossarium", 1991, EUROSTAT.

VN)¹⁶ overeengekomen definities en benaderingen voor wat het olieconsumptie betreft worden overgenomen, en moet ook volledig de door de overgrote meerderheid van de lidstaten gevolgde praktijk worden toegepast, die erin bestaat de bunkervoorraden voor de internationale luchtvaart bij het binnenlands verbruik te rekenen. Deze maatregel zal gepaard gaan met een afzonderlijke aangifte van "vliegtuigbrandstof van het kerosinetype" waarvan het verbruik snel toeneemt, zonder dat er echter enige speciale verplichting voor dit product wordt opgelegd.

29. De kwaliteit van de voorraadopslagmechanismen - administratief toezicht op de voorraden:

- a) De olievoorzieningszekerheid wordt verbeterd, indien de kwaliteit van de opslagmechanismen verbetert. Het is belangrijk dat de lidstaten in geval van moeilijkheden de volledige beschikking hebben over de veiligheidsvoorraden. Met het oog hierop moeten de voorraden ten allen tijde beschikbaar en toegankelijk zijn. De naleving van dergelijke criteria is efficiënter in lidstaten waar de overheid over de wettelijke en bestuurlijke bevoegdheden beschikt om de veiligheidsvoorraden en de voorraadaanspreekprocedures onder haar gezag te plaatsen om ze te kunnen gebruiken wanneer en waar ze het meest nodig zijn. Er zijn efficiënte boekhoudkundige en controlemechanismen nodig samen met een handhavingprocedure die sancties omvat voor diegenen die zich niet aan hun wettelijke opslagverplichting houden.
- b) De voorraadopslagregelingen moeten in het algemeen eerlijk zijn, zonder discriminaties te veroorzaken. Die discriminatie kan worden vermeden door transparantie en door vaststelling van eerlijke marktvoorwaarden. Regelingen die transparant zijn maken het de ondernemingen mogelijk hun rechten en verplichtingen te kennen, aangezien kosten van verplichte olieopslag dan aangegeven worden en bekend zijn. Daarom moeten die kosten zo nauwkeurig mogelijk worden aangegeven. De kosten van voorraadopslag zijn hoe dan ook een element van de prijs van het eindproduct op de markt.
- c) Bovengenoemde criteria gelden ook voor alle voorraden, zowel op nationaal als op communautair grondgebied. De ervaring heeft uitgewezen dat efficiënter en gemakkelijker aan deze criteria kan worden voldaan in lidstaten die voorraadopslagregelingen hebben getroffen waarbij alle voorraden, of een groot deel daarvan, onder de bescherming of rechtstreeks onder gezag van de regering worden opgeslagen (acht lidstaten hebben instantie-/agentschapvoorraden en/of "strategische voorraden"¹⁷ van de regering- terwijl in andere lidstaten plannen bestaan voor soortgelijke systemen¹⁸). Met name in lidstaten waar voorraden in opslag worden gehouden door een lichaam of instantie die de volledige voorraadverplichting of een groot deel daarvan draagt, zijn er geen moeilijkheden met de naleving van de communautaire voorraadverplichting: deze lidstaten hebben de laatste jaren een comfortabele voorraadpositie voor 90 dagen of meer. Men heeft geconstateerd dat na de oprichting van dergelijke organen het voorradenbestand is gegroeid. De belangrijkste reden daarvoor is dat de voorraden van dergelijke instanties gewoonlijk worden opgebouwd naast de voor industriële activiteiten benodigde voorraden van de industrie.

Lichamen/instanties voor voorraadopslag spreiden de opslagverplichting over hun leden, raffinadeurs en niet-raffinadeurs, middels een bepaalde vergoeding of heffing die wordt berekend op basis van de verplichting van elk van beide groepen exploitanten. Men geeft de voorkeur aan dit soort financiering; hoewel de financiering over het algemeen door de regering wordt gegarandeerd, hangt zij niet af van de regeringsbegroting. Zo'n begroting kan beïnvloed worden door beslissingen met betrekking tot andere situaties dan onderbrekingen van de

---

¹⁶ Oil Annual Questionnaire, QUEST/OIL/1/REV1, een door EUROSTAT, IEA en de Verenigde Naties goedgekeurde gemeenschappelijke vragenlijst.

¹⁷ Voor definities zie bijlagen.

¹⁸ Italië is het meest recente voorbeeld. In februari 1998 is een nieuwe wetsontwerp ingediend voor een agentschap voor voorraadopslag.

olievoorziening. De lichamen of instanties voor voorraadopslag kunnen de nauwe samenwerking tussen regering en industrie ontwikkelen die nodig is voor instandhouding en gebruik van veiligheidsvoorraden en van essentieel belang voor een goede en efficiënte werking van de oliemarkt.

30. Statistische aangifte II: Conversiemethoden en aangiftetijd

- a) Flexibiliteit impliceert dat voorraden kunnen worden opgeslagen in de vorm van ruwe olie, van tussenproducten en/of van eindproducten. De besluiten hiertoe kunnen beter op lokaal niveau worden genomen, afhankelijk van de behoeften van de markt en de strategische beslissingen van iedere lidstaat. Om de omzetting van ruwe olie in productequivalent te vereenvoudigen wordt voorgesteld om een omrekeningsmethode af te schaffen, en de andere twee te behouden die voldoende flexibiliteit bieden bij de keus tussen voorraden ruwe olie en/of voorraden eindproducten.
- b) De aangiftetijd wordt afgestemd op die van het Internationaal Energie-agentschap. De lidstaten zenden de statistische overzichten van hun voorradenbestand aan het einde van iedere maand, uiterlijk op de 25e dag van de tweede maand die volgt op de referentiemaand, naar de Commissie. Voorgesteld wordt het jaarlijks verbruik, aan de hand waarvan de voorraadniveaus worden berekend, jaarlijks op 31 maart te veranderen.

31. Het opslaan van voorraden in andere lidstaten:

- a) De regering van een lidstaat heeft het recht om, indien zij dat wenst veiligheidsvoorraden in de Gemeenschap in opslag te houden door kaderovereenkomsten te sluiten met de regering van een andere lidstaat en daarmee aan de volledige verplichting tot voorraadopslag, of een gedeelte daarvan, te voldoen. Bij beslissingen om zo'n overeenkomst te sluiten - waarbij dus het groene licht wordt gegeven voor opeenvolgende contracten tussen ondernemingen om hun voorraden elders in de Gemeenschap op te slaan - moet rekening worden gehouden met de kwaliteit van de voorraadopslagmechanismen in de gast-lidstaat. In geval van moeilijkheden met de voorziening moet de begunstigde lidstaat zijn voorraden kunnen terugvragen en terugkrijgen, en de ten behoeve van de gebruikers kunnen aanspreken.

Er worden een aantal nieuwe clausules voorgesteld met:

- i) bepalingen inzake beschikbaarheid van, zeggenschap over en repatriëring van voorraden;
- ii) clausules betreffende aanmelding van voorraden;
- iii) een kaderregeling voor krachtens een overeenkomst in opslag gehouden "gedelegeerde" voorraden, met betrekking tot:
  - a) de repatriëring van voorraden,
  - b) de delegatieperiode;
  - c) de identificatie van de voorraden.
- b) Efficiënt toezicht op de situatie in de Gemeenschap betekent dat voorraadbewegingen tussen de lidstaten onderling bij de Commissie moeten worden gemeld(dit wordt al gedaan) en dat de Commissie op de hoogte wordt gehouden van de voorwaarden of het bestaan van een overeenkomst tussen regeringen dan wel het ontbreken daarvan.

32. **Sancties:**

Er wordt een regeling ingevoerd voor de sancties die door de lidstaten worden opgelegd aan ondernemingen die zich niet houden aan de wetgeving inzake veiligheidsvoorraden. De tenuitvoerlegging wordt aan de regeringen van de lidstaten overgelaten. Sancties moeten doeltreffend en evenredig zijn en een ontradend effect hebben.

Conclusie

In het licht van het bovenstaande stelt de Commissie aan de Raad een richtlijn voor die Richtlijn 68/414/EEG van de Raad op bepaalde punten wijzigt.

De Commissie brengt regelmatig verslag uit bij de Raad over de situatie en de ontwikkelingen op het gebied van de veiligheidsolievoorraden. Dit rapport dient statistische analyses te bevatten van het voorraadniveau in de Gemeenschap en de interpretatie daarvan, informatie over afzonderlijke overeenkomsten tussen lidstaten die in een andere lidstaat voorraden in opslag houden en andere relevante informatie over de tenuitvoerlegging van de richtlijn.

**Voorstel voor een
Richtlijn van de Raad tot wijzigingen van Richtlijn 68/414/EEG houdende
verplichting voor de lidstaten van de EEG om minimumvoorraden ruwe
aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden**

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 103 A, lid 1,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende dat de Raad op 20 december 1968 een richtlijn heeft vastgesteld¹⁹ houdende verplichting voor de lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden;

Overwegende dat ingevoerde ruwe aardolie en aardolieproducten nog steeds een belangrijke plaats innemen bij de voorziening van de Gemeenschap met energieproducten; dat elke, zelfs tijdelijke moeilijkheid waardoor de leveranties van deze producten worden verminderd of de prijs ervan op de internationale markten aanmerkelijk wordt verhoogd, ernstige verstoringen in de economische activiteit van de Gemeenschap kan veroorzaken; dat de Gemeenschap de schadelijke gevolgen van een dergelijke gebeurtenis moet kunnen ondervangen of althans verzachten; dat het noodzakelijk is Richtlijn 68/414/EEG aan te passen aan de realiteit van de interne markt van de Gemeenschap en de evolutie van de oliemarkten;

Overwegende dat de Raad bij Richtlijn 73/238/EEG van 24 juli 1973²⁰ heeft besloten om in geval van moeilijkheden bij de voorziening met ruwe aardolie en aardolieproducten passende maatregelen

---

¹⁹ PB L 308, van 23.12.1968, blz. 14, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 72/425/EEG (PB L 291 van 28.12.1972, blz. 154).

²⁰ PB L 228 van 16.8.1973, blz. 1.

te nemen, met inbegrip van het aanspreken van de veiligheidsvoorraden; dat de lidstaten soortgelijke verbintenissen hebben aangegaan in het kader van de overeenkomst betreffende een "Internationaal energieprogramma"²¹;

Overwegende dat het belangrijk is de veiligheid van de aardolievoorziening te verbeteren;

Overwegende dat het noodzakelijk is dat de organisatorische regelingen in verband met de aanleg van olievoorraden de vlotte werking van de interne markt waarborgen;

Overwegende dat de bepalingen van deze richtlijn geen belemmering vormen voor de volledige toepassing van het Verdrag, met name van de bepalingen inzake de interne markt en de mededinging;

Overwegende dat in overeenstemming met het subsidiariteits- en het evenredigheidsbeginsel zoals bedoeld in artikel 3 B van het Verdrag, de doelstelling van het handhaven van een hoog niveau van veiligheid van de olievoorziening in de Gemeenschap met behulp van betrouwbare en transparante op solidariteit van de lidstaten gebaseerde mechanismen, zonder afbreuk te doen aan de regels van de interne markt en de mededinging, op de beste manier kan worden verwezenlijkt op het niveau van de Gemeenschap; dat deze richtlijn is beperkt tot de minimumvoorschriften die nodig zijn om deze doelstelling te verwezenlijken en niet verder gaat dan wat daartoe nodig is;

Overwegende dat het noodzakelijk is dat de voorraden ter beschikking staan van de lidstaten wanneer zich moeilijkheden in de olievoorziening voordoen; dat de lidstaten de bevoegdheid en het vermogen moeten hebben om toezicht te houden op het gebruik van bedoelde voorraden zodat deze met spoed ter beschikking kunnen worden gesteld van de sectoren waarin de behoefte aan olie zich het meest doet gevoelen;

Overwegende dat de organisatorische regelingen voor het in stand houden van de olievoorraden de beschikbaarheid van de voorraden en de toegang van de consument moeten waarborgen;

Overwegende dat het passend is dat de organisatorische regelingen voor het in stand houden van de olievoorraden transparant zijn en een eerlijke en niet-discriminerende verdeling van de lasten voor de opslag van deze voorraden waarborgen; dat de kosten voor de opslag van olievoorraden derhalve moeten worden gespecificeerd in de eindprijs van de olieproducten die op de desbetreffende markten worden verkocht;

---

²¹ Als laatstelijk gewijzigd op 7 augustus 1992.

Overwegende dat de lidstaten, met het oog op de bovenbedoelde organisatie van de opslag van voorraden, een beroep mogen doen op een stelsel waarbij een specifieke opslaginstantie alle of een gedeelte van de voorraden beheert die deze lidstaten overeenkomstig hun verplichting in stand moeten houden; dat het eventuele resterende gedeelte moet worden opgeslagen door de raffinage-industrie en de andere marktdeelnemers; dat een partnership tussen de overheid en de industrie noodzakelijk is om de voorraden op een efficiënte en betrouwbare manier te beheren;

Overwegende dat een hoge nationale olieproductie als zodanig tot de veiligstelling van de voorziening bijdraagt; dat de evolutie van de oliemarkten in lidstaten met een nationale olieproductie een hogere maximumafwijking van de in stand te houden olievoorraden kan rechtvaardigen;

Overwegende dat het passend is om een aanpak vast te stellen die reeds door de Gemeenschap en de lidstaten in het kader van hun internationale verplichtingen en overeenkomsten is gevolgd; dat gezien de wijzigingen in het verbruik van olieproducten de internationale voorraden van vliegtuigbrandstoffen een belangrijke component van dit verbruik zijn geworden; dat deze voorraden een onderdeel zijn van het binnenlands verbruik;

Overwegende dat het nodig is de communautaire mechanismen voor de statistische rapportage in verband met de olievoorraden aan te passen en te vereenvoudigen;

Overwegende dat olievoorraden in beginsel om het even waar in de Gemeenschap kunnen worden opgeslagen en dat het daarom passend is het aanleggen van voorraden buiten het nationale grondgebied te vergemakkelijken; dat het noodzakelijk is dat beslissingen inzake het aanleggen van voorraden buiten het nationale grondgebied worden genomen door de regering van de betrokken lidstaat overeenkomstig zijn behoeften en overwegingen van veiligheid van de voorziening; dat voor dergelijke in bewaring gegeven (geconsigneerde) voorraden meer gedetailleerde regels vereist zijn om de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan ingeval van moeilijkheden in de olievoorziening te waarborgen;

Overwegende dat het passend is het administratieve toezicht op de voorraden te versterken en doeltreffende mechanismen voor het toezicht op en de verificatie van de voorraden in te voeren; dat een sanctieregeling noodzakelijk is om de daadwerkelijke invoering van een dergelijk toezicht te waarborgen;

Overwegende dat bij Richtlijn 72/425/EEG van de Raad van 19 december 1972 de in de eerste alinea van artikel 1 van Richtlijn 68/414/EEG genoemde referentieperiode van 65 dagen is verlengd tot 90 dagen en dat daarbij de voorwaarden voor deze verlenging zijn vastgelegd; dat de

bepalingen van deze richtlijn door onderhavige richtlijn overbodig zijn geworden; dat Richtlijn 72/425/EEG derhalve moet worden ingetrokken;

Overwegende dat het passend is de Raad op gezette tijden te informeren over de situatie ten aanzien van de veiligheidsvoorraden in de Gemeenschap

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 68/414/EEG wordt als volgt gewijzigd:

- 1) Artikel 1 wordt vervangen door de volgende tekst:

"Artikel 1

1. De lidstaten nemen alle passende wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen om, behoudens het bepaalde in artikel 7, op het grondgebied van de Europese Gemeenschap voor elk van de in artikel 2 bedoelde categorieën permanent een niveau voor de voorraden aardolieproducten in stand te houden dat gelijk is aan ten minste 90 dagen gemiddeld binnenlands verbruik per dag in het voorafgaande kalenderjaar.
2. Het gedeelte van het binnenlandse verbruik dat wordt gedekt door producten vervaardigd van uit de bodem van de desbetreffende lidstaat gewonnen aardolie kan tot een maximum van 25% van bedoeld verbruik worden afgetrokken."

- 2) Artikel 2 wordt geschrapt.

- 3) Artikel 3 wordt artikel 2 en wordt aangevuld met de volgende alinea:

"Voor de berekening van het binnenlands verbruik worden bunkervoorraden voor de zeevaart niet in aanmerking genomen. Bunkervoorraden voor de internationale luchtvaart worden wel in aanmerking genomen voor de berekening van het binnenlands verbruik".

- 4) Het volgende artikel 3 wordt ingevoegd:

"Artikel 3

1. De overeenkomstig artikel 1 in opslag gehouden voorraden staan in geval van moeilijkheden met de olievoorziening volledig ter beschikking van de lidstaten. De lidstaten zorgen ervoor dat zij de jurisdictie hebben om in dergelijke omstandigheden te beschikken over het gebruik van bedoelde voorraden.

In alle andere omstandigheden zorgen de lidstaten ervoor dat deze voorraden beschikbaar en toegankelijk zijn. Zij voeren regelingen in om de identificatie en inventarisatie van en het toezicht op deze voorraden mogelijk te maken.

2. De lidstaten zorgen dat hun regelingen voor het beheer van de voorraden eerlijk en niet-discriminerend zijn. De kosten die resulteren uit het overeenkomstig artikel 1 in opslag houden van de voorraden moeten via een transparante regeling afzonderlijk worden gespecificeerd in de eindproductprijs van de desbetreffende olieproducten. Wanneer de voorraden uitsluitend door commerciële ondernemingen in opslag worden gehouden, mogen de opslagkosten op een indicatieve manier worden aangegeven.
3. Om aan de eisen van lid 1 en 2 te voldoen, mogen de lidstaten een beroep doen op een opslaginstantie die verantwoordelijk is voor het beheer van alle of een gedeelte van de voorraden.

Twee of meer lidstaten mogen besluiten een beroep te doen op een gemeenschappelijke opslaginstantie. In dat geval zijn zij gezamenlijk verantwoordelijk voor de uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen."

5) Artikel 4 wordt vervangen door de volgende tekst:

"Artikel 4

De lidstaten verstrekken aan de Commissie een overeenkomstig de artikelen 5 en 6 opgesteld statistisch overzicht van de aan het einde van iedere maand aanwezige voorraden, onder nauwkeurige opgave van het aantal dagen gemiddeld verbruik van het voorafgaande kalenderjaar waarvoor die voorraden goed zijn. Deze mededeling wordt gedaan uiterlijk de vijftiendste dag van de tweede maand na het einde van de maand in kwestie.

Het jaarverbruik, waarop de opslagverplichting wordt berekend, gaat elk jaar in op 31 maart.

In het statistisch overzicht worden de voorraden brandstof voor straalvliegtuigen van het kerosinetype afzonderlijk vermeld onder categorie II."

6) Artikel 5 wordt vervangen door de volgende tekst:

"Artikel 5

De krachtens artikel 1 in opslag te houden voorraden mogen worden aangehouden in de vorm van ruwe aardolie en halffabrikaten, dan wel in de vorm van eindproducten.

In het in artikel 4 bedoelde statistisch overzicht van de voorraden worden eindproducten opgenomen voor de werkelijke hoeveelheid; ruwe aardolie en halffabrikaten worden opgenomen:

- ofwel in verhouding tot de hoeveelheden van elk der categorieën van de in de raffinaderijen van de desbetreffende staat gedurende het voorafgaande kalenderjaar verkregen producten;
- ofwel volgens de verhouding tussen enerzijds de totale hoeveelheid van de aan de opslagverplichting onderworpen producten die gedurende het voorafgaande kalenderjaar in de desbetreffende staat zijn vervaardigd, en anderzijds de hoeveelheid ruwe aardolie die gedurende hetzelfde jaar is gebruikt; dit kan slechts gelden voor ten hoogste 40% van

de totale verplichting voor de eerste en de tweede categorie (benzine en gasolie) en voor ten hoogste 50% voor de derde categorie (stookolie).

Indien mengproducten zijn bestemd voor de vervaardiging van in artikel 2 genoemde eindproducten, kunnen zij de producten waarvoor zij bestemd zijn, vervangen."

7) Artikel 6 wordt als volgt gewijzigd:

a) Lid 1 wordt vervangen door de volgende tekst:

"1. Voor de berekening van het in artikel 1 bedoelde minimumniveau worden de overeenkomstig artikel 3 in opslag gehouden hoeveelheden opgenomen in het statistisch overzicht."

b) Lid 2 wordt vervangen door de volgende tekst:

"2. Voor de toepassing van deze richtlijn kunnen, in het kader van speciale intergouvernementele overeenkomsten, voorraden worden aangelegd op het grondgebied van een lidstaat voor rekening van in een andere lidstaat gevestigde ondernemingen.

In dergelijke gevallen mag de lidstaat op het grondgebied waarvan de voorraden in het kader van een dergelijke overeenkomst zijn opgeslagen, zich niet verzetten tegen de overbrenging daarvan naar de andere lidstaat voor rekening waarvan bedoelde voorraden in het kader van de overeenkomst zijn opgeslagen; hij oefent toezicht uit op deze voorraden in overeenstemming met de in de overeenkomst gespecificeerde procedures, maar neemt ze niet op in zijn statistisch overzicht. De lidstaat waarvoor deze voorraden zijn bestemd, mag ze in zijn eigen statistisch overzicht opnemen.

Samen met het in artikel 4 bedoelde statistisch overzicht, zendt iedere lidstaat de Commissie een overzicht toe van de op het eigen grondgebied voor rekening van andere lidstaten opgeslagen voorraden, alsmede van de in andere lidstaten voor eigen rekening opgeslagen voorraden. Voor beide gevallen worden de opslaglocaties en de opgeslagen hoeveelheden en productcategorieën - of ruwe olie - opgenomen in het overzicht.

De ontwerpen van de in de eerste alinea genoemde overeenkomsten worden aan de Commissie medegedeeld; deze kan aan de betrokken regeringen haar opmerkingen kenbaar maken.

Wanneer de overeenkomsten gesloten zijn, worden zij medegedeeld aan de Commissie die ze ter kennis brengt van de overige lidstaten.

Een lidstaat die besluit om geen voorraden in het kader van dergelijke overeenkomsten in andere lidstaten op te slaan, informeert de Commissie over de redenen van dit besluit.

Bedoelde overeenkomsten moeten aan de volgende voorwaarden voldoen; zij moeten:

- betrekking hebben op ruwe aardolie en alle in deze richtlijn bedoelde aardolieproducten;
- de voorwaarden en regelingen omvatten voor het in stand houden van de voorraden met het oog op het waarborgen van het toezicht op en de beschikbaarheid van de voorraden;
- de procedures aangeven voor het toezicht op en de identificatie van de voorgeschreven voorraden;
- in beginsel voor onbeperkte duur worden gesloten;
- nader bepalen dat, indien wordt voorzien in de mogelijkheid tot unilaterale opzegging, hiervan geen gebruik mag worden gemaakt in geval van een crisis in de voorziening en de Commissie in ieder geval vooraf van iedere opzegging wordt geïnformeerd.

Wanneer de onder dergelijke overeenkomsten aangelegde voorraden niet in het bezit zijn van de onderneming of de instantie op wie de verplichting berust voorraden in stand te houden, maar bij deze onderneming of instantie in bewaring zijn gegeven (geconsigneerd) door een andere onderneming of instantie, moet aan de volgende voorwaarden worden voldaan:

- de begunstigde onderneming of instantie heeft contractueel het recht om deze voorraden te verwerven in de loop van de consignatieperiode: de methode voor de bepaling van de prijs van een dergelijke aankoop moet overeengekomen zijn tussen de betrokken partijen;
- de minimum-consignatieperiode is 90 dagen;
- de locatie en de hoeveelheid en categorie van het in bedoelde locatie opgeslagen product, of de ruwe aardolie, moeten worden gespecificeerd.

e) Lid 3, tweede alinea, wordt vervangen door de volgende tekst:

"Bijgevolg worden met name van opneming in het statistisch overzicht uitgesloten: nog niet gewonnen nationale aardolievoorraden, hoeveelheden die bestemd zijn voor bunkervoorraden voor de zeevaart, hoeveelheden welke zich in rechtstreeks transitoverkeer bevinden, met uitzondering van de in lid 2 bedoelde voorraden, en hoeveelheden welke in oliepijpleidingen, tankauto's, tankwagons, reservoirs van distributiestations en bij kleine verbruikers aanwezig zijn. Voorts moeten van het statistisch overzicht worden uitgesloten, de hoeveelheden die door de strijdkrachten worden aangehouden, alsmede die welke bij de aardoliemaatschappijen voor hen zijn gereserveerd."

8) Het volgende artikel 6 .1 wordt ingevoegd:

"Artikel 6 .1

De lidstaten stellen alle noodzakelijke bepalingen vast en treffen alle noodzakelijke voorwaarden om de controle en het toezicht op de voorraden te waarborgen. Zij voeren mechanismen in om de voorraden overeenkomstig de voorschriften van deze richtlijn te inspecteren."

9) Het volgende artikel 6 .2 wordt ingevoegd:

"Artikel 6 .2

De lidstaten stellen de sancties vast die van toepassing zijn bij inbreuken op de in uitvoering van deze richtlijn aangenomen nationale bepalingen en zij treffen alle noodzakelijke maatregelen om de tenuitvoerlegging van deze bepalingen te waarborgen. Bedoelde sancties moeten doeltreffend, evenredig en ontradend zijn. De lidstaten stellen de Commissie uiterlijk op 31 december 1999 in kennis van deze bepalingen en zo spoedig mogelijk van eventuele wijzigingen daarvan."

Artikel 2

Richtlijn 72/425/EEG wordt hierbij per 31 december 1999 ingetrokken.

Artikel 3

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 31 december 1999 aan deze richtlijn te voldoen en maken deze bekend. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis. Zij passen deze bepalingen toe met ingang van 1 januari 2000.
2. Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. Die regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 4

Als vereist bij Richtlijn 68/414/EEG dient de Commissie op gezette tijden bij de Raad een verslag in over de situatie ten aanzien van de olievoorraden in de Gemeenschap. Het eerste verslag zal bij de Raad worden ingediend in de loop van het tweede jaar volgend op de in artikel 3, lid 1, genoemde datum.

Artikel 5

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

**Voorstel voor een
Richtlijn van de Raad tot wijzigingen van Richtlijn 68/414/EEG houdende
verplichting voor de lidstaten van de EEG om minimumvoorraden ruwe aardolie
en/of aardolieproducten in opslag te houden**

BIJLAGE

INHOUDSOPGAVE

- **DEFINITIES**

- **PROBLEMEN DIE BIJ HET DOOR DE COMMISSIE GEVOERDE OVERLEG ZIJN BESPROKEN**
  - Groep aardolievoorziening
  - Contacten met de industrie
  - Studie "Verplichte olievoorraden in de Europese Unie"

- **BELANGRIJKSTE ARGUMENTEN VOOR DE VOORGESTELDE WIJZIGINGEN IN RICHTLIJN 68/414/EEG**
  - Bedrijfsvoorraden en regelingen voor het in opslag houden van veiligheidsvoorraden
  - Administratief toezicht en controle
  - Gecentraliseerde/gedecentraliseerde opslagsystemen
  - Financiering
  - Rapportage en berekening van de voorraden
  - Nationale olieproductie

- **FUNDAMENTELE OPSLAGCRITERIA**

- **TABELLEN EN GRAFIEKEN:**

- **TABELLEN**

- Overzicht van wetgeving/systemen i.v.m. de verplichting tot het in stand houden van voorraden in de Gemeenschap
- Vergelijking ondernemingen/instanties in de Gemeenschap
- Vergelijking van praktijken i.v.m. de verplichting tot het in stand houden van voorraden in de Gemeenschap
- Bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie - Situatie in februari 1998
- Maandelijks overzicht van de olievoorraden overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 68/414/EEG van de Raad
- Voorraden in het kader van bilaterale overeenkomsten
- Trends in olievoorraden
- Evolutie van het verbruik van olieproducten: 1970-1995
- Toestand van de olievoorraden per 1.10.1997 (overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 68/414/EEG van de Raad)
- Europese Unie: Nationale olieproductie 1995
- VK - Ontwikkeling van de olievoorziening/-vraag 1970-1995
- Denemarken - Ontwikkeling van de olievoorziening/-vraag 1970-1995
- Nationale aardolieproductie van het VK & Denemarken en bruto binnenlands verbruik van EU-15: 1992-1996
- EU: Verkoop brandstof voor straalvliegtuigen 1994
- EU: Internationale verkoop van bunkerolie voor de scheepvaart 1995

- **GRAFIEKEN**

- Evolutie van de wereld-olievoorraden/strategische voorraden
  - EU-15: Totale invoer van ruwe aardolie
  - EU-15: Invoer van ruwe aardolie naar gelang van de bron
  - Evolutie van het verbruik van olieproducten in de EU-15
  - Evolutie van het verbruik van middeldistillaten in de EU-15
  - Jaarlijkse groei van het verbruik van benzine voor straalvliegtuigen per land (EU-15)
  - Vergelijking per land (EU-15) van de internationale verkoop van bunkerolie voor de scheepvaart
  - Vergelijking per land (EU-15) van de nationale olieproductie
-

DEFINITIES

1. Duidelijke definities zorgen voor de nodige samenhang en een gemeenschappelijk begrippenapparaat. Onderstaande definities zijn bedoeld als referentie bij het overleg in verband met het aanleggen en in opslag houden van voorraden.
2. Aangezien de voorraden in het algemeen om veiligheidsredenen in opslag worden gehouden, is het duidelijk dat de term "veiligheidsvoorraden" wordt gebruikt om in brede zin alle olievoorraden te omschrijven die worden aangehouden voor eventueel gebruik bij een crisis in de olievoorziening.
3. De term "verplichte voorraden" wordt gebruikt voor de overeenkomstig de communautaire wetgeving aan te houden minimum-veiligheidsvoorraden voor een verbruik van 90 dagen.
4. De veiligheidsvoorraden kunnen worden ingedeeld in:
  - 4.1 "strategische voorraden": voorraden die afzonderlijk in opslag worden gehouden onder het toezicht van de overheid en met financiering uit de centrale begroting (bv. de Strategic Petroleum Reserve in de VS en de voorraden in het bezit van de Duitse en Japanse regering);
  - 4.2 "door een instantie/agentschap beheerde voorraden": voorraden die onder het beheer en toezicht staan van officiële opslaginstanties of -agentschappen (soms afzonderlijk opgeslagen door een onafhankelijke instantie, soms aangehouden door de oliemaatschappijen onder de centrale verantwoordelijkheid van een instantie/agentschap), gefinancierd via een vergoeding of een heffing die over de aangesloten marktdeelnemers wordt omgeslagen (bv. ELG in Oostenrijk, FDO in Denemarken, NESA in Finland, CPSSP/SAGESS in Frankrijk, EBV in Duitsland, NORA in Ierland, COVA in Nederland en CORES in Spanje). In de lidstaten met door een instantie/agentschap beheerde voorraden, vormen deze een onderdeel van de overeenkomstig de communautaire wetgeving verplicht in opslag te houden voorraden;
  - 4.3 "door de oliemaatschappijen/industrie beheerde voorraden": voorraden die direct door de olie-industrie in opslag worden gehouden.
5. Aanvullend kunnen de volgende meer technische definities worden gebruikt om de verschillende types voorraden te onderscheiden:
  - 5.1 Technische minimum-bedrijfsvoorraden (Technical Minimum Operating Stocks/Requirement - T-MOS of T-MOR): de voorraden die noodzakelijk zijn om de installaties van de olie-industrie technisch exploitabel te houden (i.e. de olie binnen de raffingenetwerken, pijpleidingen, enz.) zonder welke de installaties zouden moeten worden stilgelegd, zelfs als de benodigde hoeveelheden in feite fysiek zouden kunnen worden verwijderd (waarover grote twijfel kan bestaan);
  - 5.2 Normale minimum-bedrijfsvoorraden (Normal Minimum Operating Stocks/Requirement - N-MOS of N-MOR): de voorraden die als aanvulling op de T-MOS-voorraden door de olie-industrie moeten worden aangehouden bij normaal bedrijf, waaronder wordt verstaan een bedrijfsvoering zonder tekorten in de leverings- en distributiesystemen. Het niveau van de N-MOS-voorraden is het

niveau waarbij zich de eerste problemen met de normale voorziening kunnen voordoen. Dit niveau wordt voor een groot deel bepaald door de algemene doeltreffendheid van het voorzieningssysteem;

- 5.3 "commerciële voorraden" (of "facultatieve voorraden"): de voorraden die door de olie-industrie in stand worden gehouden boven de "normale" minimumvoorraden, voor dagelijks gebruik en voor handelsdoeleinden en waarvan het niveau naar gelang van de marktomstandigheden (financiële toestand en aandeelhoudersbeleid, inschatting van de voorzieningszekerheid, verwachte prijsontwikkeling, enz.) kan variëren.
  - 5.4 "in bewaring gegeven (of "ticket"-) voorraden": de voorraden die, in ruil voor een certificaat ("ticket"), feitelijk door een exploitant/instantie in opslag worden gehouden voor rekening van een andere exploitant/instantie met het oog op het volledig of gedeeltelijk vervullen van diens wettelijke opslagverplichting.
6. In dit document wordt met de algemene term "bedrijfsvoorraden" bedoeld de hierboven omschreven MOS/MOR (zowel technische als normale voorraden), die mogelijk ook als "commerciële" voorraden kunnen worden ingezet. Alle andere voorraden vallen buiten de categorie "bedrijfsvoorraden" indien het extra voorraden betreft die op grond van wettelijke verplichtingen worden aangehouden, en die ter wille van de voorzieningszekerheid en niet uit commerciële motieven worden aangelegd.

PROBLEMEN DIE BIJ HET DOOR DE COMMISSIE GEVOERDE OVERLEG ZIJN BESPROKEN

Groep Aardolievoorziening

7. De groep aardolievoorziening (GAV), een groep van nationale deskundigen die is ingesteld bij Richtlijn 73/238/EEG van de Raad betreffende maatregelen ter vermindering van de gevolgen van moeilijkheden bij de bevoorrading met ruwe aardolie en aardolieproducten, heeft in de afgelopen twee jaar de meeste met de verplichte veiligheidsvoorraden samenhangende problemen de revue laten passeren.
8. Elke lidstaat heeft zijn visie gegeven op de tenuitvoerlegging van de verschillende bepalingen van Richtlijn 68/414 (72/425), met het accent op juridische, technische en administratieve problemen en de mogelijke oplossingen daarvoor. De groep heeft ook de gevolgen van de voltooiing van de interne markt voor de continuïteit van de aardolievoorziening, alsook de gevolgen van de ontwikkelingen op de oliemarkten in beschouwing genomen.
9. De werkzaamheden van de GAV hebben gezorgd voor meer begrip tussen de lidstaten onderling en tussen de lidstaten en de Commissie en hebben een consensus of in ieder geval toenadering tussen de standpunten bewerkstelligd over de wijze waarop verder moet worden omgegaan met de bestudeerde problemen. De resultaten van de evaluatie kunnen als volgt worden samengevat:
  - 9.1. De lidstaten moeten in staat zijn controle uit te oefenen over het gebruik van de voorraden wanneer zich een crisis in de voorziening voordoet. Daarom is het essentieel dat zij over de nodige juridische en administratieve bevoegdheden beschikken om toezicht uit te oefenen op de verplichte voorraden en de omvang en de kwaliteit daarvan te

controleren. Het administratieve toezicht loopt per lidstaat vrij sterk uiteen afhankelijk van de administratieve structuur die is opgezet voor het toezicht op en de bewaking en het beheer van de veiligheidsvoorraden. Over het algemeen zijn alle lidstaten juridisch bevoegd om verificaties uit te voeren. De middelen om de omvang en de kwaliteit van de voorraden te verifiëren en de sancties die worden opgelegd variëren echter per lidstaat; verschillende lidstaten geven voorrang aan steekproeven, terwijl andere audits, fiscale maatregelen, statistische toetsingen of een combinatie daarvan verkiezen. Het is van belang dat de controleurs indien nodig de gegevens die op papier zijn verstrekt over het bestaan, de beschikbaarheid en de kwaliteit van voorraden kunnen verifiëren.

- 9.2. Wanneer wordt geconstateerd dat de omvang van de voorraden beneden het verplichte niveau ligt, moeten inbreukprocedures worden ingeleid die resulteren in economische sancties tegen ondernemingen die hun verplichtingen niet nakomen. De door de lidstaten opgelegde straffen moeten effectief zijn, in verhouding staan tot de overtreding en een afschrikkend effect hebben.
- 9.3. De GAV was van oordeel dat administratief toezicht op en bewaking van voorraden fundamentele kwesties zijn waaraan in toekomstige communautaire wetgeving aandacht moet worden besteed.
- 9.4. Intergouvernementele overeenkomsten voor het aanleggen van verplichte olievoorraden in andere lidstaten (artikel 6 van Richtlijn 68/414/EEG) - ook bilaterale overeenkomsten genoemd - zijn volgens de GAV een nuttig middel voor de totstandbrenging van een juridisch kader voor opslagcontracten tussen binnen de interne markt opererende ondernemingen uit verschillende lidstaten. Zo wordt een minimumwaarborg geboden dat bij problemen met de voorziening de begunstigde lidstaat zijn voorraden kan opvragen om deze te gebruiken ten behoeve van de consumenten. Dergelijke overeenkomsten kunnen ook een multilateraal karakter hebben.
- 9.5. De procedures voor het sluiten van dergelijke overeenkomsten kunnen echter een zware administratieve last betekenen voor de lidstaten. De GAV heeft daarom voorgesteld dat de Commissie minimumeisen voor de hele Gemeenschap formuleert, zodat de huidige administratieve procedures kunnen worden vereenvoudigd en bepaalde onderdelen van bilaterale overeenkomsten kunnen worden verduidelijkt of aangescherpt.
- 9.6. Bij deze overeenkomsten moet rekening worden gehouden met:
  - het feit dat de lidstaten het uiteindelijke beslissingsrecht moeten behouden over de noodzaak, de haalbaarheid en de mogelijkheid van olieopslag in een andere lidstaat en over de omvang van de betrokken voorraden;
  - de economische realiteit binnen de communautaire interne markt, waar het vrije verkeer van goederen van de ene lidstaat naar de andere gewaarborgd moet worden;
  - de noodzaak voor oliemaatschappijen in een concurrentiegerichte omgeving te opereren.
- 9.7. Volgens de deskundigen van de GAV moeten in de overeenkomsten - naast de in Richtlijn 68/414 voorgeschreven bepalingen - bepalingen worden opgenomen waarin het volgende wordt vastgesteld:
  - de geldigheidsduur van de overeenkomst;

- een kaderregeling voor in bewaring gegeven voorraden;
  - regels voor de overbrenging van die voorraden naar de rechthebbende lidstaat, alsook voor verificatie van en rapportage over die voorraden;
  - voorschriften inzake de bewaking en de beschikbaarheid van de voorraden.
- 9.8. Het Verenigd Koninkrijk, een van de twee netto olie-exporteurs van de EU, heeft verzocht om een ruimere ontheffing van de verplichting veiligheidsvoorraden aan te houden. Beperking van de verplichting veiligheidsvoorraden aan te houden voor een lidstaat met een eigen olieproductie is een omstreden zaak. De mogelijkheden voor een dergelijke beperking en de voorwaarden waaronder deze zou kunnen worden toegestaan (15% is het maximum waarin Richtlijn 68/414 voorziet) zijn binnen de GAV besproken, waarbij ook de beschikbare extra capaciteit voor de productie van ruwe olie ter sprake is gekomen. De deskundigen van de GAV concludeerden dat dit een politieke kwestie is die bijgevolg op politiek niveau moet worden opgelost.
- 9.9. Krachtens Richtlijn 68/414/EEG vallen bepaalde categorieën bedrijfsvoorraden en voorraden die technisch niet kunnen worden geboekt buiten de verplichte voorraad (van 90 dagen verbruik) (artikel 6, lid 3). Bij de bestudering van de relatie tussen verplichte veiligheidsvoorraden en bedrijfsvoorraden is gebleken dat deze kwestie in de diverse lidstaten op uiteenlopende wijze wordt benaderd. De positie van de bedrijfsvoorraad in de totale veiligheidsvoorraden, namelijk apart of als integrerend onderdeel, hangt direct of indirect samen met de beschikbaarheid en toegankelijkheid van voorraden bij een crisis in de voorziening, en is in bepaalde lidstaten een “grijs” gebied aan het worden wat de verdragsbepalingen inzake de interne markt en concurrentie betreft. Volgens de deskundigen van de GAV moet bij een eventuele beslissing om de voorraden gescheiden te houden een afweging worden gemaakt tussen de kosten en het aan een dergelijke maatregel verbonden voordeel wat de voorraadverplichting betreft. Voorraden worden aangehouden om plaatselijke olietekorten op te vangen, maar ook om het hoofd te bieden aan belangrijke verstoringen van de olievoorziening; elke lidstaat heeft zijn voorraadsysteem dan ook op basis van zijn eigen prioriteiten opgezet. De hoofdzaak is dat een lidstaat indien nodig voorraden beschikbaar heeft voor de consumenten.

Sommige GAV-deskundigen waren van mening dat voorraden die worden aangehouden binnen het algemene bedrijfsvoeringssysteem van de industrie en haar distributiekanaal snel voor consumptie beschikbaar kunnen worden gesteld; bovendien zijn de kosten voor het aanhouden van deze voorraden laag. Anderen verdedigden het standpunt dat een groot deel van de voorraden die deel uitmaken van het bedrijfsvoeringssysteem niet beschikbaar kan worden gesteld aangezien deze voorraden nodig zijn voor industriële activiteiten die tot stilstand komen of onder druk komen te staan indien die voorraden teruglopen of opraken. Bijgevolg zou door zoveel mogelijk bedrijfsvoorraad van opnemings in de verplichte voorraden uit te sluiten de beschikbaarheid van de voorraden worden verbeterd. Ook zouden zij daardoor gemakkelijker kunnen worden gecontroleerd via steekproeven. Deze GAV-leden stelden voor niet tot de bedrijfsvoorraad behorende voorraden door een niet-commerciële opslaginstantie of door de regering zelf te laten beheren.

Een door sommige deskundigen voorgesteld alternatief zou erin bestaan alleen de voorraadhoeveelheid te specificeren die de bedrijfsvoorraden overschrijdt, waarbij de bedrijfsvoorraden zelf niet noodzakelijk precies dienen te worden berekend. Deze specifieke hoeveelheid zou door de eigenaar niet voor zijn eigen bedrijfsbehoeften worden gebruikt en zou dus altijd beschikbaar zijn voor levering in geval van een crisis in de olievoorziening.

- 9.10. De behandeling van internationale bunkervoorraden voor de zeevaart en de luchtvaart in Richtlijn 68/414 is in overeenstemming met de internationale statistische regels en praktijken (EUROSTAT, IEA en VN). Bij de bespreking van dit onderwerp heeft de overgrote meerderheid van de lidstaten ingestemd met handhaving van de status quo; dit betekent dat internationale bunkervoorraden voor de zeevaart niet en internationale bunkervoorraden voor de luchtvaart wel meetellen voor het verbruik van het vorige jaar. Twee lidstaten hebben meegedeeld dat zij vanwege de grote drukte in het toerismeseizoen normaal een hoger verbruik van vliegtuigbrandstof registreren, waarvoor zij verplicht zijn voorraden aan te houden.
- 9.11. Kerosine (vliegtuigbrandstof voor straalmotoren) is een product dat wereldwijd steeds belangrijker wordt en waarvan het verbruik in de afgelopen jaren snel is gestegen. Momenteel wordt het ingedeeld bij de zogenoemde "middeldistillaten". De Commissie had de GAV gevraagd de situatie nogmaals in ogenschouw te nemen en met name nog eens te bekijken of brandstof voor straalvliegtuigen kan worden ondergebracht in een aparte categorie waarvoor een verplichting kan worden opgelegd¹. De conclusie was dat brandstof voor straalvliegtuigen apart binnen productcategorie II kon worden vermeld om nauwkeuriger statistieken mogelijk te maken; de meeste lidstaten waren van oordeel dat voorlopig geen verplichting moest worden opgelegd ten aanzien van brandstof voor straalvliegtuigen.
- 9.12. Wat het berekenen en rapporteren van voorraden aan de Commissie aangaat, heeft de GAV voorgesteld de tweede en de derde methode die worden gebruikt voor de omrekening van ruwe olie in olieproductenequivalent te vereenvoudigen. De deskundigen van de GAV konden zonder veel moeite instemmen met de afschaffing van de achterhaalde tweede methode, zoals door de Commissie werd voorgesteld. Sommige deskundigen vroegen de derde methode, waarbij de voorraden bij voorkeur in afgewerkte producten worden uitgedrukt, en die de Commissie eveneens wilde afschaffen, te handhaven.

Contacten met de Industrie

10. De Commissie heeft regelmatig overleg gepleegd over voorraadkwesties met de twee belangrijkste op communautair niveau opererende bedrijfsorganisaties: EUROPIA, de "European Petroleum Industry Association", die bedrijven met raffinagecapaciteit vertegenwoordigt, en UPEI, de "Union Pétrolière Européenne Indépendante", die exploitanten, handelaars, importeurs en distributeurs zonder raffinagecapaciteit vertegenwoordigt.
11. EUROPIA huldigt het standpunt dat veiligheidsvoorraden de verantwoordelijkheid van de overheid of de maatschappij als geheel zijn en dat de daaraan verbonden kosten dan ook door de overheid of de maatschappij moeten worden gedragen². EUROPIA is geen voorstander van extra opslagcapaciteit, maar bepleit een beter gebruik van de bestaande capaciteit. Flexibiliteit is een essentiële factor voor de industrie, waarmee meer rekening dient te worden gehouden bij de herziening van de communautaire wetgeving. Bilaterale overeenkomsten dienen te worden bevorderd en toegepast in de hele Gemeenschap, aangezien voorraden op elke willekeurige plaats binnen de interne markt in opslag moeten kunnen worden gehouden. Opslagkosten moeten op transparante wijze worden aangegeven.

---

¹ Zie ook het oorspronkelijke voorstel van de Commissie uit 1964: II/COM(64)406 def. van 28.10.1964.

² EUROPIA-document "Compulsory Stocks Obligations (CSO) for Oil and Petroleum Products Principles".

12. UPEI is zeer geporteerd voor het apart houden van verplichte voorraden die uitsluitend voor veiligheidsdoeleinden in opslag worden gehouden³. Deze organisatie is een groot voorstander van de oprichting van een centrale instantie in elke lidstaat die de verplichte voorraad in zijn geheel of grotendeels in bezit zou hebben, verantwoordelijk zou zijn voor de organisatie en het beheer van het nationale opslagsysteem van de betrokken lidstaat en zou zorgen voor een transparant kostenplaatje en gelijke voorwaarden voor alle marktdeelnemers.

Studie "Verplichte olievoorraden in de Europese Unie"

13. In opdracht van de Commissie is in 1996/1997 door EMC (Energy Market Consultants, UK) in samenwerking met OPAL (Oil Price Assessments, UK) een studie uitgevoerd naar de belangrijkste aspecten van verplichte voorraden in de sfeer van de bestaande communautaire wetgeving, de door de lidstaten gevolgde praktijk, marktontwikkelingen en de gevolgen van versterking van de interne markt voor de opslagregelingen. Daarbij werd een inventaris opgemaakt van de punten die verduidelijking behoeven, potentiële onvolkomenheden en belangrijke inconsequenties die van invloed konden zijn op de mogelijkheden voor het effectief aanspreken van de voorraden bij een noodsituatie in de voorziening, en werden deze bestudeerd.
14. De studie was hoofdzakelijk toegespitst op een vergelijkende analyse van de verschillende opslagregelingen en -praktijken die in de 15 lidstaten werden toegepast, een overzicht van de minimum bedrijfsseisen (minimum operating requirement - MOR) ten aanzien van de beschikbaarheid van voorraden, alsook van de trends op het gebied van olieconsumptie en opslagregelingen in de periode 1970-1996.
15. De studie bevestigt de sinds het eind van de jaren tachtig in de olie-industrie geconstateerde trend de kosten te drukken door zo klein mogelijke olievoorraden aan te houden en voorspelt dat deze trend zich in de toekomst nog krachtiger zal doorzetten. Sinds 1980 zijn de voorraden van de industrie in de OESO-landen teruggelopen met een hoeveelheid die overeenkomt met het verbruik van circa 25 dagen. Meer bepaald zijn de voorraden tussen 1992 en eind 1996 met het equivalent van zes dagen gedaald. In Europa zijn de totale voorraden van de bedrijven (met uitzondering van strategische en door een instantie beheerde voorraden) teruggebracht van in totaal 68 dagen verbruik aan het eind van 1994 tot ongeveer 64 dagen aan het eind van 1995 en in 1996. De oliemaatschappijen volgen in toenemende mate een commerciële benadering ten aanzien van de vraag waar en hoe zij zaken doen. Zij zijn dan ook weinig geneigd een "strategische" verantwoordelijkheid te aanvaarden voor het op gang houden van de oliestroom naar de eindverbruikers in geval van een internationale verstoring van de voorziening. De inkrimping van de voorraden van de bedrijven heeft op twee manieren plaatsgevonden: via vermindering van de overcapaciteit (onder andere raffinaderijen, opslag- en distributiedepots, met een algehele efficiencyverbetering als gevolg) en via vermindering van de "facultatieve" voorraden.
16. De verandering in de houding van de overheid ten aanzien van de veiligheidsvoorraden komt ook tot uiting in de grotere bereidheid om dergelijke voorraden reeds in te zetten wanneer er alleen maar sprake is van een crisisdreiging. Zo heeft de IEA een deel van de veiligheidsvoorraden gebruikt tijdens de Golfcrisis in januari 1991, hoewel er toen officieel nog geen noemenswaardig tekort heerste. Het gecoördineerd aanspreken van de voorraden voor er daadwerkelijk sprake is van een oliecrisis of in het beginstadium daarvan is een tendens die in de komende jaren de regel kan worden. Grote voorraden zijn dan ook onmisbaar voor een land om aan een dergelijke gecoördineerde actie te kunnen deelnemen.

---

³ Memorandum over voorraadaspecten, 1997.

17. Meer specifiek werden in de studie zeven onderwerpen behandeld:

- 17.1. Wat de uniformiteit van de voorraadverplichtingen betreft, was de conclusie dat de meeste lidstaten thans geen onderscheid maken tussen verschillende types downstream exploitanten bij het opleggen van minimum opslageisen. Daar de minimum bedrijfsvoorraden (MOS) aanzienlijk verschillen per exploitant (met name tussen raffinadeurs en distributeurs), lijkt een uniforme verplichte voorraad van 90 dagen op het eerste gezicht een zwaardere opgave voor exploitanten met een geringe voorraadbehoefte voor eigen gebruik dan voor die welke voor eigen gebruik een grote voorraad moeten aanhouden. Volgens de studie zal dit probleem in de toekomst waarschijnlijk acuter worden.
- 17.2. Wat betreft voorraden die op basis van een overeenkomst tussen regeringen voor rekening van een lidstaat in een andere lidstaat worden aangehouden, is er thans een gebrek aan uniformiteit in de door de verschillende lidstaten gevolgde aanpak - in zes landen ontbreken dergelijke voorraden geheel, terwijl andere landen de elders in de Gemeenschap opgeslagen hoeveelheden aan beperkingen onderwerpen. Volgens de studie zal deze kwestie mettertijd waarschijnlijk prominenter op de voorgrond treden, aangezien sommige aspecten van de huidige beperkingen op dergelijke voorraden niet in overeenstemming lijken te zijn met de op de interne markt betrekking hebbende bepalingen van het Verdrag. Het is van belang dat overeenstemming wordt bereikt over de regeling voor dergelijke overeenkomsten, en dat er tevens voor gezorgd wordt dat die voorraden materieel kunnen worden gecontroleerd. In de studie wordt voorgesteld dat de Commissie een coördinatiecentrum opricht dat moet toezien op de in het kader van overeenkomsten tussen regeringen in opslag gehouden voorraden.
- 17.3. In de studie wordt binnen de categorie minimum bedrijfsvoorraden (MOS) van de industrie onderscheid gemaakt tussen "technische" MOS, namelijk voorraden die noodzakelijk zijn om de installaties van de industrie operationeel te houden, en "normale" MOS, namelijk voorraden die in een crisissituatie beschikbaar kunnen komen nadat de commerciële voorraden zijn opgebruikt. Voor de hele Gemeenschap zijn in de studie de normale MOS geraamd op het verbruik van gemiddeld 25 à 30 dagen; achter dit gemiddelde gaan echter variaties per land en per bedrijf schuil. Voor de technische MOS is geen cijfer opgegeven, maar deze zijn naar schatting wel hoger dan de 10% "onbeschikbare" voorraden volgens de definitie van de IEA.
- 17.4. Een van de conclusies van de studie is dat er sprake is van potentiële discrepanties doordat verschillende lidstaten niet alle verkopen van internationale brandstof voor straalvliegtuigen laten meetellen voor hun verbruik in het voorgaande jaar. Het is bijgevolg wenselijk de voor de boeking van internationale bunkervoorraden vliegtuigbrandstof gebruikte methode te harmoniseren langs de door de meerderheid van de lidstaten gevolgde lijn, namelijk boeking van deze bunkervoorraden als intern verbruik.
- 17.5. De aanzienlijke toename van de eigen olieproductie van de Gemeenschap sinds 1970 (momenteel goed voor 27% van het totale verbruik van de Gemeenschap) is volgens de studie een aanwijzing dat de huidige maximale ontheffing van 15% zou moeten worden verhoogd voor lidstaten die zelfvoorzienend zijn, maar het is moeilijk een nieuw percentage te bepalen.
- 17.6. Een andere in de studie gedane suggestie heeft betrekking op het aanscherpen van de controle en het toezicht op de verplichte voorraden in een aantal lidstaten door de invoering van - onder andere - inspectiemaatregelen zoals frequentere steekproeven. Er lijkt een verband te bestaan tussen stringente controle en toezicht en bevredigende voorraadniveaus, alsook tussen gebrekkige of lakse controle en toezicht en onbevredigend

lage voorraadniveaus. Landen met minder strenge regels (vaak ook die met gedecentraliseerde systemen) hebben doorgaans meer moeite om hun voorraadverplichtingen na te komen.

**BELANGRIJKSTE ARGUMENTEN
VOOR DE VOORGESTELDE WIJZIGINGEN IN
RICHTLIJN 68/414/EEG**

Bedrijfsvoorraden en regelingen voor het in opslag houden van veiligheidsvoorraden

1. In theorie zouden verplichte veiligheidsvoorraden geen bedrijfsvoorraden (namelijk technische + normale minimum-bedrijfsvoorraden + voorraden voor commerciële activiteiten) mogen bevatten of daarmee worden gemengd, aangezien deze laatste bedoeld zijn voor bedrijfs- en commerciële activiteiten. Aan het argument dat bedrijfsvoorraden ook kunnen fungeren als buffer bij een verstoring van de olievoorziening kan sterk worden getwijfeld. Bij een crisis in de olievoorziening zullen de autoriteiten deze olie namelijk willen reserveren voor de consumenten in hun land, maar zal de industrie van haar kant eveneens geneigd zijn grotere voorraden aan te leggen. Gemengde bedrijfs- en veiligheidsvoorraden kunnen eventueel de veiligheid van de olievoorziening aantasten en een efficiënte voorraadonttrekking in gevaar brengen. Er is geen garantie dat voorraden ter beschikking van de autoriteiten van de lidstaten kunnen worden gesteld wanneer daaraan behoefte bestaat in een crisissituatie.

De IEA heeft de kwestie in 1997 nogmaals besproken bij haar onderzoek naar de omvang van de bruikbare voorraden, na aftrek van de MOR, bij een crisis in de olievoorziening⁴. Volgens de analyse van de IEA is het merendeel van de voorraden van de industrie (oliemaatschappijen) noodzakelijk voor haar functioneren en blijken de in een crisissituatie beschikbare veiligheidsvoorraden kleiner te zijn dan over het algemeen wordt aangenomen, zij het dat de omvang daarvan niet met grote nauwkeurigheid kan worden bepaald. Onder de OESO-landen bestaan er echter grote discrepanties die verschillen in plaatselijke bedrijfsomstandigheden en wetgeving weerspiegelen. De conclusie van het IEA-document is dat de beschikbaarheid van alle door de overheid en door een instantie/agentschap beheerde voorraden vrijwel gegarandeerd is. De oliemaatschappijen zullen om commerciële redenen mogelijk weinig geneigd zijn zelfs maar het direct bruikbaar gedeelte van hun voorraden vrij te geven wanneer zij een verergering van de crisis en een stijging van de olieprijs verwachten.

2. Gemengde voorraden voor alle doeleinden - bedrijfsactiviteiten en voorzieningszekerheid - maken het moeilijker de kosten van de veiligheidsvoorraden te bepalen, waardoor deze kosten ook minder transparant worden. Het is voor raffinadeurs (die over het algemeen grote hoeveelheden van dergelijke voorraden in opslag hebben) zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, om een onderscheid te maken tussen de kosten van voorraden die uitsluitend met het oog op de voorzieningszekerheid worden aangehouden en die welke verbonden zijn aan voorraden voor normale (bedrijfs- en commerciële) activiteiten. Het is dan ook soms vrijwel onmogelijk de kosten van de veiligheidsvoorraden precies te berekenen en deze om te slaan over de exploitanten die verplicht zijn dergelijke voorraden aan te houden.

---

⁴ Document IEA/GB(97)52: "IEA Emergency Reserve Issues" van 2.12.1997.

Over het algemeen moet een exploitant, om op commerciële basis in een markt te kunnen opereren, aantonen dat hij zelf voorraden aanhoudt of zijn voorraadverplichting delegeert aan een andere exploitant die de voorraden voor zijn rekening beheert in ruil voor certificaten ("tickets") die het bestaan van die voorraden bewijzen. Voor het beheer van die voorraden wordt een vergoeding betaald. Niet-raffinadeurs die weinig of geen opslag hebben, doordat zij genoeg hebben aan een kleinere bedrijfsvoorraad (doorgaans de normale minimum-bedrijfsvoorraad (N-MOS) voor 10 à 15 dagen) dan raffinadeurs (die over het algemeen een N-MOS voor meer dan 40 dagen nodig hebben), huren extra opslagcapaciteit van raffinadeurs, waarvoor zij een vergoeding betalen en een "ticket" ontvangen.

Onder bepaalde omstandigheden die ook afhankelijk zijn van de specifieke structuur van elke markt, kan deze werkwijze voor niet-raffinadeurs een concurrentienadeel betekenen aangezien de raffinagevoorraden zo grotendeels tot één ongespecificeerd geheel samengevoegd worden. Een van de argumenten is dat onder bepaalde omstandigheden deze vergoeding kan worden beschouwd als steun voor de bedrijfsvoorraden van de raffinaderijen die wordt verleend door andere exploitanten die normaal met de betrokken raffinadeurs binnen dezelfde markt concurreren. Een ander argument luidt echter dat het hierboven beschreven "ticket"-systeem niet-raffinadeurs kan helpen aan hun voorraadverplichting te voldoen en zo toegang te krijgen tot of hun positie te behouden op een markt waaruit zij anders zouden kunnen worden uitgesloten. Over het algemeen kan worden gesteld dat in markten waar de voorkeur uitgaat naar gemengde voorraden waarbinnen de veiligheidsvoorraden niet duidelijk zijn gescheiden van de bedrijfsvoorraden, vaker problemen tussen raffinadeurs en niet-raffinadeurs optreden. De oplossing zou er, zoals reeds gezegd, in bestaan de opslagkosten te inventariseren en aan de hand van objectieve criteria over de exploitanten om te slaan, zodat gelijke voorwaarden voor alle betrokkenen worden gecreëerd, hetgeen noodzakelijk is voor het goed functioneren van de interne markt.

3. Bij overleg met de industrie is gebleken dat de exploitanten met raffinagecapaciteit in de Gemeenschap er steeds meer bezwaar tegen hebben op te draaien voor de kosten van een voorraadverplichting die betrekking heeft op een grotere hoeveelheid dan die welke zij nodig hebben als bedrijfsvoorraad. Zij zouden er de voorkeur aan geven dat deze extra lasten voortaan worden gedragen door de overheid of de maatschappij als geheel⁵. Aangezien een goede concurrentiepositie op de wereldmarkt hun hoofddoelstelling is, zijn de oliemaatschappijen geneigd hun bedrijfsvoorraden in te krimpen om de kosten te drukken en de uitgaven te rationaliseren. Ook vragen zij om meer flexibiliteit, zodat zij voorraden kunnen aanhouden op elke willekeurige plaats waar zij schaalvoordelen kunnen realiseren binnen de interne markt en zodoende de kosten kunnen terugbrengen. In de huidige situatie zijn dit gerechtvaardigde wensen van de kant van de marktpartijen en er moet een oplossing worden gezocht om daaraan tegemoet te kunnen komen zonder dat de continuïteit van de olievoorziening van de Gemeenschap in het gedrang komt.
4. Hoofdzakelijk om economische redenen rouleren de meeste lidstaten hun voorraden, zodat zij vroeg of laat een deel van hun verplichte veiligheidsvoorraden gebruiken voor commerciële en handelsdoeleinden. De mate waarin dit gebeurt is afhankelijk van de wijze waarop de organisatorische aspecten van de opslag zijn geregeld. De desbetreffende regelingen worden afgestemd op de specifieke situatie en behoeften van de individuele lidstaten. De nationale regeringen dienen wel over de nodige wettelijke en administratieve bevoegdheden te beschikken om waar nodig de verplichte voorraden en de procedures voor het aanspreken van die voorraden onder hun beheer te brengen en de voorraden over te brengen naar de plaatsen waar er het meest behoefte aan bestaat. Te allen tijde moet er via regelgeving voor worden gezorgd dat de voorraden beschikbaar en toegankelijk zijn voor de consumenten, en dat een transparant

---

⁵ Zie het in een vorig hoofdstuk vermelde EUROPIA-document.

voorraadbeheer wordt gevoerd waarbij de opslagkosten worden gespecificeerd en aan de marktpartijen bekend zijn.

5. Een passende oplossing voor de lidstaten en de industrie (zowel raffinadeurs als niet-raffinadeurs) is bijgevolg de opslagregelingen te baseren op partnerschap en daadwerkelijke samenwerking door middel van transparante en efficiënte mechanismen die ervoor moeten zorgen dat alle voorraden werkelijk beschikbaar zijn voor de regeringen in geval van voorzieningsproblemen. Op elk ander moment kan via regelmatige controles worden gewaarborgd dat de voorraden beschikbaar en toegankelijk zijn. Een transparante regeling houdt in dat als eerste stap in elke lidstaat waar dit nog niet eerder is gebeurd de aan de opslag van de veiligheidsvoorraden verbonden kosten worden geïnventariseerd.
6. Uit de tot dusver opgedane ervaring blijkt dat over het algemeen gemakkelijker aan bovenstaande voorwaarden kan worden voldaan in landen die het voorraadbeheer hebben opgedragen aan agentschappen en/of instanties die de verplichte voorraden geheel of gedeeltelijk in bezit hebben. Geconstateerd is dat wanneer lidstaten een instantie oprichten die een aanzienlijk deel van de verplichte voorraden bezit, het totale aantal dagen waarvoor de voorraad toereikend is toeneemt. Dit is voor een deel toe te schrijven aan het feit dat de oliemaatschappijen bedrijfsvoorraden aanhouden voor hun eigen behoeften. Behalve deze voorraden komen ook nog de door een instantie beheerde voorraden de totale opgeslagen hoeveelheden versterken, hetgeen de voorzieningszekerheid ten goede komt. De voorraadinstanties zijn doorgaans organisaties zonder winstoogmerk en het merendeel van hun voorraden bevindt zich over het algemeen buiten het bedrijfs-/commerciële circuit. Het is duidelijk dat de roulering van olieproducten ook inhoudt dat ook andere dan bedrijfsvoorraden op gezette tijden de verwerkingsinstallaties passeren die normaal voor de bedrijfsvoorraden worden gebruikt.

Administratief toezicht en controle

7. Administratief toezicht en controle zijn kwesties die nauw samenhangen met de relatie tussen bedrijfs- en veiligheidsvoorraden. Aangezien Richtlijn 68/414/EEG de verplichte voorraden volledig ter beschikking van de lidstaten stelt bij een noodsituatie in de olievoorziening, moet de nationale wetgeving de regeringen van de lidstaten in staat stellen in een dergelijk geval voorraden onder hun beheer te plaatsen. Een aantal lidstaten heeft de bevoegdheid als laatste redmiddel voorraden te vorderen. Andere lidstaten hebben die bevoegdheid niet en zijn voor voorraadbeheer en voorraadonttrekking aangewezen op vrijwillige samenwerking van de bedrijven, exploitanten, agentschappen of andere instanties die de eigenlijke voorraadhouders zijn.

Het is belangrijk te zorgen voor een vergelijkbare mate van administratief toezicht en controle op de voorraden in alle lidstaten en zodoende te waarborgen dat de voorraden te allen tijde werkelijk beschikbaar zijn voor de consumenten. Dit laatste punt is bijzonder belangrijk in gevallen waarin een lidstaat een deel van zijn verplichte voorraad in een andere lidstaat heeft opgeslagen en wanneer de voorraden in bewaring zijn gegeven aan andere exploitanten.

8. Door de omvang en de kwaliteit van de voorraad regelmatig te verifiëren kan een goed beheer en beschikbaarheid van de voorraad worden gegarandeerd bij verstoring van de olieaanvoer. Om diverse redenen (van technische, administratieve of economische aard) is het niet altijd gemakkelijk voor de autoriteiten regelmatige verificaties van de voorraden uit te voeren en is het zelfs nog moeilijker inspecties ter plaatse te verrichten. Bovendien bevat de communautaire wetgeving geen juridische grondslag voor voorraadcontroles. Daarom moet in de herziene communautaire wetgeving een artikel worden opgenomen dat uitdrukkelijk voorziet in voorraadcontrole alsook in sancties voor diegenen die hun verplichtingen niet nakomen.

Gecentraliseerde/gedecentraliseerde opslagsystemen

9. De verplichte veiligheidsvoorraden worden in de lidstaten op verschillende wijze opgeslagen, met name door:

- oliemaatschappijen, raffinadeurs, exploitanten, handelaars en andere commerciële ondernemingen (gedecentraliseerde systemen);
- de overheid (gecentraliseerde systemen);
- gezamenlijke agentschappen of vergelijkbare instanties die voor dit doel zijn opgericht (gecentraliseerde systemen).

Het is van essentieel belang dat de lidstaten bij de tenuitvoerlegging van hun regelingen inzake verplichte voorraden bepaalde fundamentele opslagcriteria in acht nemen. Dit kan het beste worden gerealiseerd door het opzetten van mechanismen waardoor een partnerschap tussen de overheid en de particuliere industrie tot stand wordt gebracht. Het meest bevorderlijk voor een dergelijk partnerschap zijn gemengde opslagregelingen, namelijk regelingen die een combinatie zijn van gecentraliseerde en gedecentraliseerde opslag. Een aantal voor- en nadelen van de verschillende thans bestaande systemen wordt hieronder geschetst.

Voorraden die uitsluitend door de overheid worden beheerd

10. Voordelen:

- voorraden onder rechtstreeks beheer van de lidstaat;
- afzonderlijke voorraden die buiten de bedrijfsvoering worden gehouden;
- locatie, omvang en kwaliteit van de voorraden gemakkelijk te allen tijde te bepalen/verifiëren door middel van inspecties;
- voorraadonttrekking voor 100% onder overheidsbeheer.

11. Nadelen:

- kosten uitsluitend ten laste van de overheidsbegroting;
- mogelijke problemen door bureaucratie;
- mogelijk gebrek aan technische deskundigheid;
- mogelijk gebrek aan inzicht in (snelle) marktontwikkelingen;
- voorraden buiten of niet gekoppeld aan de normale distributiekkanalen;
- productspecificaties moeilijk te realiseren;
- voorraadonttrekking ook mogelijk als inkomstenbron van de overheid, ook wanneer er geen voorzieningsproblemen zijn.

Voorraden die uitsluitend door de industrie worden beheerd

12. Voordelen:

- voorraden beter afgestemd op de operationele behoeften van de markt;
- efficiënt en minder kostbaar voorraadbeheer;
- productspecificaties gemakkelijker te handhaven;
- voorraden in het distributiecircuit of daarin gemakkelijk in te schakelen.

13. Nadelen:

- het bestaan en de beschikbaarheid van voorraden moeilijk te waarborgen of te verifiëren;
- de kwaliteit van de voorraden moeilijk te waarborgen of te verifiëren;
- inspecties ter plaatse moeilijk uitvoerbaar, met name wanneer het gaat om gemengde voorraden;
- gevaar voor discriminatie van niet-raffinadeurs, met name die met beperkte of onbestaande opslagcapaciteit;
- risico van onbillijke verdeling van de kosten over de marktpartijen;
- voorraadonttrekking moeilijk te initiëren en te controleren door de overheid;
- gevaar van grote in bewaring gegeven voorraden, die moeilijk zo niet onmogelijk te traceren zijn en waarvan de beschikbaarheid in geval van een voorzieningscrisis niet zeker en nog minder gewaarborgd is.

Voorraden die worden beheerd door een instantie/agentschap

14. Voordelen:

- locatie, omvang en kwaliteit van de voorraden gemakkelijk te bepalen; beschikbaarheid van de voorraden gemakkelijk te verifiëren door middel van steekproefsgewijze controles;
- door inspecties ter plekke uit te voeren, kan gemakkelijk worden nagegaan of voorraden beschikbaar zijn;
- voorraadonttrekking geïnitieerd en gecontroleerd op initiatief en onder controle van de overheid, in samenwerking en op basis van partnerschap met de oliemaatschappijen;
- discriminatie van kleinere exploitanten gemakkelijker te vermijden;
- transparante kosten en financieringsregelingen (vergoeding of heffing vooraf bekend bij de exploitanten);
- billijke verdeling van de kosten gemakkelijk te realiseren;
- moeilijkheden bij de uitvoering van bilaterale opslagregelingen beter op te lossen;

- toekomstige wijzigingen in de regelingen gemakkelijker in te voeren.

15. Nadelen:

- gevaar van bureaucratie, tenzij de structuur overzichtelijk blijft;
- mogelijk gebrek aan technische deskundigheid, tenzij deskundigen uit de industrie in de structuur worden ingeschakeld;
- risico van voorraden die niet adequaat gekoppeld zijn aan de bestaande voorzieningsstructuren, tenzij een partnerschap met de industrie bestaat;
- hoge administratieve en bedrijfskosten van de agentschappen, met name bij transacties (aankoop van olie, verwerving van nieuwe tankopslagcapaciteit, enz.).

Deze laatste kosten kunnen echter gedeeltelijk worden gedekt via hypotheekleningen waarvan de aflossingen kunnen worden doorberekend aan de bij de instantie aangesloten leden in de vorm van een speciale vergoeding of heffing.

Financiering

16. De financiering van de verplichte voorraden komt ten laste van de eindverbruiker: de kosten worden doorberekend in de prijs van de betrokken eindproducten. Hierbij wordt het principe gehanteerd dat de voorraden bij een crisis in de voorziening ten behoeve van de eindverbruikers worden aangewend. Afhankelijk van de opslagregeling waarvoor is gekozen, worden de aan de verplichte voorraden verbonden financieringskosten rechtstreeks door de oliemaatschappij doorberekend in de prijs van het eindproduct of verhaald via een specifieke vergoeding of heffing.

Rapportage en berekening van de voorraden

17. De rapportage over de verplichte voorraden geschiedt in de vorm van een statistisch overzicht dat regelmatig door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten aan de Commissie wordt toegezonden. Richtlijn 68/414 bevat voor elk van de drie productcategorieën gedetailleerde technische voorschriften voor de berekening van en de rapportage over de voorraden.
18. Uit statistische gegevens blijkt dat enerzijds in de afgelopen jaren het verbruik van bepaalde producten - met name van categorie III - in de Gemeenschap is teruggelopen. Anderzijds is het verbruik van andere producten, met name benzine, dieselolie en brandstof voor straalvliegtuigen, toegenomen als gevolg van veranderingen die zich de afgelopen jaren op de markt hebben voorgedaan. Daarnaast hebben ook andere producten (LPG, Nafta) aan belang gewonnen en het verbruik van deze producten zal in de toekomst aanzienlijk stijgen⁶.
19. De uiteenlopende aanpak in verschillende lidstaten leidt tot een heterogene situatie, waardoor statistische vergelijkingen worden bemoeilijkt. Het belang van betrouwbare voorraadgegevens is zonneklaar en er moeten dan ook maatregelen worden genomen om de gegevens te verbeteren. Met deze maatregelen wordt beoogd:

---

⁶ "Compulsory Oil Stocks in the European Union" hoofdrapport, blz. 45 t/m 51.

- meer uniforme en samenhangende gegevens van de lidstaten te verkrijgen en zodoende te komen tot een onderling beter vergelijkbare rapportage;
  - het belang te benadrukken van bepaalde olieproducten waarvoor in de toekomst een hoog verbruik wordt voorspeld: de drie in Richtlijn 68/414 opgenomen categorieën olieproducten waren afgestemd op de marktbehoeften van die tijd.
20. Bijgevolg worden de volgende stappen gesuggereerd:
- Richtlijn 68/414 in zijn huidige vorm te handhaven en internationale bunkervoorraden voor de zeevaart voor alle lidstaten buiten de berekening van het verbruik te houden.
  - In Richtlijn 68/414 uitdrukkelijk te verwijzen naar de thans gangbare praktijk⁷ en bunkervoorraden voor het internationale vliegverkeer in alle lidstaten mee te laten tellen voor het interne verbruik.
  - De hoeveelheid brandstof voor 'straalvliegtuigen (en het daarmee overeenstemmende aantal dagen) apart binnen categorie II te vermelden maar geen verplichting op te leggen.
  - Methode II voor de omrekening van ruwe olie in olieproducten af te schaffen.
  - De basisperiode voor het jaarlijks verbruik (aan de hand waarvan het voorraadniveau wordt berekend) elk jaar op een vast tijdstip, bijvoorbeeld eind maart, te laten ingaan voor alle lidstaten.
  - Het verbruik in alle lidstaten op uniforme wijze op basis van de gegevens over het voorgaande jaar te berekenen.
  - Het overzicht met de statistische gegevens van de lidstaten vaker aan het eind van elke maand aan de Commissie toe te zenden.
  - De rapportage altijd in dezelfde vorm te doen, die eventueel kan worden bijgesteld.
  - De marktontwikkelingen te volgen, met name wat het verbruik van de verschillende olieproducten in Europa en in de rest van de wereld betreft, om de in de richtlijn van de Raad opgenomen indeling in productcategorieën te toetsen.

Nationale olieproductie

21. De gevolgen van een procentuele verlaging van de voorraadverplichting van een olieproducerende lidstaat zijn niet altijd gemakkelijk te overzien. Zowel door de deskundigen van de GAV als in een recente studie over verplichte voorraden zijn bepaalde parameters aangereikt die oplossingen kunnen opleveren.
22. Terwille van een consequente aanpak dient, zoals reeds is bepaald in Richtlijn 68/414 en door de overgrote meerderheid van de lidstaten wordt toegepast, het verlagingspercentage te worden berekend op basis van het in ton, en niet in dagen uitgedrukte interne verbruik.
23. In het voorstel van 1968 werd de toegestane maximale afwijking van 15% niet gesteund door een technische analyse. Aangezien ook nu de vaststelling van een nieuw afwijkingpercentage

---

⁷ Door het Bureau voor de Statistiek van de Europese Gemeenschap en de OESO/IEA gevolgde praktijk.

technisch waarschijnlijk onvoldoende kan worden onderbouwd, kan deze kwestie beter op politiek niveau worden opgelost.

Ook kan in beschouwing worden genomen dat de nationale olieproductie van de twee belangrijkste producenten in de Gemeenschap, namelijk het VK en Denemarken, in de afgelopen drie jaar goed was voor 25% van het totale olieverbruik van EU-15. De totale olieproductie van EU-15 vertegenwoordigt 27% van het totale olieverbruik van de EU.

FUNDAMENTELE OPSLAGCRITERIA

24. De door de lidstaten getroffen regelingen voor de veiligheidsvoorraden kunnen efficiënter, transparanter en samenhangender worden gemaakt door deze in overeenstemming te brengen met bepaalde fundamentele opslagcriteria.
25. De verplichte olievoorraden in de Gemeenschap moeten te allen tijde minimaal volstaan voor 90 dagen gemiddeld dagelijks intern verbruik, berekend op basis van de gegevens van het voorgaande jaar voor elk van de drie categorieën aardolieproducten. Deze voorraden moeten beantwoorden aan de volgende criteria:
  - volledig ter beschikking staan van de lidstaten in geval van voorzieningsproblemen;
  - beschikbaar en toegankelijk zijn voor consumptie;
  - zodanig worden opgeslagen dat zij te allen tijde kunnen worden geïdentificeerd, geboekt en gecontroleerd;
  - het mogelijk maken de daaraan verbonden kosten op transparante wijze door te berekenen in de prijs van de betrokken eindproducten;
  - volledig beantwoorden aan het uit de bepalingen van het Verdrag voortvloeiende principe dat gelijke voorwaarden moeten worden gecreëerd voor alle marktpartijen;
  - afgestemd zijn op het vrije verkeer van goederen als een realiteit binnen de interne markt zonder grenzen.

Vorstel voor een
Richtlijn van de Raad tot wijzigingen van Richtlijn 68/414/EEG houdende
verplichting voor de lidstaten van de EEG om minimumvoorraden ruwe aardolie
en/of aardolieproducten in opslag te houden

TABELLEN EN GRAFIEKEN

Overzicht van wetgeving/systemen i.v.m. de verplichting tot het in stand houden van voorraden in de Gemeenschap

	Structuur	Eigendom	Aandeel agentschap	Betrokken ondernemingen	Aantal ondernemingen	Specifiek voor nieuwe bedrijven	Minimum-volume	Minimum-verplichting	Betrokken producten	Vergoeding kosten
Oostenrijk	Gecent. (ELG)	Ondernemingen	0,3 miljoen ton (14 dagen, 15%)	Importeurs	Alle importeurs (grootste ondn=6)	Ja (3 maanden)	Nee	27.5% (100 dagen)	EU-3	Vergoed. (ELG)
België	Gedecent.	n.v.t.	n.v.t.	Raffinad. + Importeurs	c60	Nee	Nee (6-7.000 ton voorraad tot 3/97)	25% (91 dagen)	EU-3	Geen (prijs-toelage)
Denemark.	Gecent. (FDO)	Ondernemingen	62 dagen (80%) (1,3 m ton)	Producenten - Raffinad. + Imps.	c35	Nee	Nee	90 dagen	EU-3	Vergoed. (FDO, maar nu geen)
Finland	Gecent. (NESA)	Overheid	1 miljoen ton (50 dagen, 55%)	Importeurs	4	Ja (50% van verplichting)	Ja (vol. van 5-20.000 t per j.)	3 maanden (i.e. 91 dagen)	EU-3 + aardolie	Heffing
Frankrijk	Gecent.(CPSSP/SAGESS)	Overheid/ ondernemingen	54% (51 dagen) (9 miljoen ton)	Importeurs	c100	Nee	Ja (capaciteit 400-1.000 m³)	26% (91 dagen)	EU-3 + benz. straalvliegt.	Vergoed. (CPSSP)
Duitsland	Gecent. (EBV + strategisch overh.)	Publiekrechtel. onderneming	80 dagen (84%) (21,6 miljoen t.)	Raffinad. + Importeurs	c120	Nee	Nee	95 dagen	EU-3	Vergoeding (EBV)
Griekenl.	Gedecent.	n.v.t.	n.v.t.	Handelaars + Importeurs	c25	Ja (3 maanden)	Nee? (opslag in het land)	90 dagen	EU-3	Geen
Ierland	3 & 4	Overheid	70 dagen (78%) (270.000 ton)	Importeurs + Grote verbruikers	c25	Nee	Nee	90 dagen	EU-3	Heffing
Italië	Gedecent. (voorstel gecent.)	n.v.t.	n.v.t.	Elektr. mtsch. Raffinad., Handel.	c150	Ja (25% van invoer)	Nee	90 dagen	EU-3	Geen
Luxemb.	Gedecent.	n.v.t.	n.v.t.	Importeurs	17	Ja	Nee	90 dagen	EU-3	Geen (prijs-toelage)
Nederland	Gecent. (COVA)	Door overheid gecontr. stichting	3 miljoen ton (82 dagen, 79%)	Raffinad. + Importeurs	10	Nee	Ja (volume van 500 liter)	90 dagen+	EU-3	Heffing
Portugal	Gedecent.	n.v.t.	n.v.t.	Importeurs	c15	Nee	Nee	120 dagen (90 dag. straal.)	EU-3 + benz. straalvliegt.	Nee
Spanje	Gecent. (CORES)	Overheids-onderneming	33 dagen (37%) (3 miljoen ton)	Handelaars + Grote gebruikers	c30	Ja	Nee	90 dagen	EU-3	Vergoed. (CORES)
Zweden	Gedecent.aardolie (verant. NUTEK)	n.v.t. (gezag overh.)	n.v.t.	Raffinad. + Imps. + Gebruikers	c90	Nee	Ja (vol. van 50.000 m³ p/j.)	25% (91 dagen)	EU-3+LPG	Geen
VK	Gedecent.	n.v.t.	n.v.t.	Raffinad. + Handelaars	c50	Nee	Ja (vol. van 50.000 ton p/j.)	76.5 dagen (i.e. 15% offset)	EU-3	Geen

n.v.t. - niet van toepassing

Vergelijking van praktijken i.v.m. de verplichting tot het in stand houden van voorraden in de Gemeenschap

	Datum effectief	Dekking	Voll. dekking brandst. straatvl.	Afwijking voor nation. product.	Toewijzing ruwe aardolie	Eisen inzake locatie	Bilaterale overeenkomst	Percentage buitenl.	Controles	Sancties
Oostenrijk	1 april	Kalender	Nee (niet voor min. voorraad)	10%	1ste optie (<20%)	Nee	Nee	Geen	Ja	Ja
België	1 april	Kalender	Nee	Geen	1ste optie	Nee	Ja (<30% buitenl.)	20%	Ja	Nee
Denemarken	1 juli	Kalender	Ja	15% (maximum)	3de optie	Nee	Ja	1%	Nee	Ja
Finland	1 juli	Kalender	Nee	Geen	1ste optie	Nee	Ja		Ja	Ja
Frankrijk	Lopend	12 maanden	ja	3%	1ste optie	Ja (CPSSP per regio)	Ja (<10% buitenl.)	2%	Ja	Ja
Duitsland	1 april	Kalender	Ja	3%	1ste optie	Ja (15 dagen EBV per regio)	Ja	6%	Ja	Ja
Griekenland	1 april	Kalender	Ja	3%	1ste optie	Nee	Nee	Geen	Ja	Ja
Ierland	1 juli	Kalender	Ja	Geen	2de optie	Nee	Ja	30%	Ja	Ja
Italië	1 april/mei	Kalender	Ja? (gedeeltel. niet geteld?)	6%	1ste optie	Ja (voorraden per locatie)	Ja (<10% buitenl.)	1%	Ja	Ja
Luxemburg	1 jan.	Kalender	Nee? (plannen om op te nemen)	Geen	Geen aardolie	Nee	Ja (<50% buitenl.)	50%	Ja	Ja?
Nederland	1 april	Kalender	Ja	14%	1ste optie	Nee	Ja (COVA)	20%	Ja	Ja
Portugal	Lopend	12 maanden	Ja	Geen	2de optie	Nee	Nee	Geen	Ja	Ja?
Spanje	Lopend	12 maanden	Ja	1%	3de optie	Ja (gedeeltel. bij verbruikers)	Nee	Geen	Ja	Ja
Zweden	1 juli	Kalender	Ja	Geen	3de optie	Nee	Ja		Ja	Ja
VK	1 juli	Kalender	Ja	15% (maximum)	2de optie	Nee	Ja (<30% buitenl.)	11%	Nee	Ja

tabel 2

VERGELIJKING ONDERNEMINGEN/INSTANTIES IN DE GEMEENSCHAP

	Instantie/ Agentschap	Toezicht op het beheer	Volume van de voorraden	Aandeel v. totaal verplicht	Samenstelling aardolie/product	Vergoed./heffing (voor benzine)
Oostenrijk	ELG	OMV plus 5 andere grote ondernemingen (rapportage aan het Ministerie van economische zaken)	0,3 miljoen ton	14% (13 dagen)	Uitsl. aardolie	6,5 ecu/m ³ ELG opslagverg.
België	Geen					
Denemark.	FDO	Vertegenwoordigers van 5 grote ondernemingen, van een aantal kleinere ondernemingen, plus een regeringsvertegenwoordiger van het DEA	1,3 miljoen ton	80% (62 dagen)	8% aardolie	Geen (opgeschort)
Finland	NESA	Ministerie van handel en industrie	1,0 miljoen ton	55% (50 dagen)	30% aardolie	6,9 ecu/m ³ Heffing op verkoop
Frankrijk	CPSSP/ SAGESS	CPSSP - 9 verteg. v.d. olieindustrie, 2 onafh. deskundigen, 2 regeringsverteg. SAGESS - verteg. v. 7 raffinad. & 7 niet-raffinad. plus 3 verteg. v.d. regering	(5 milj. ton MAD) 3,9 miljoen ton	30% (29 dagen) 24% (23 dagen)	Uitsl. producten Uitsl. producten	3,9 ecu/m ³ , CPSSP vol. verg.
Duitsland	EBV	3 vertegenw. v.d. regering, 3 van de raffinage-industrie en 3 van invoer-/handelsondernemingen	21,6 miljoen ton product-equivalent	84% (80 dagen)	31% aardolie	4,5 ecu/m ³ EBV vergoed.
Griekenl.	Geen					
Ierland	NORA	Dochtermaatschappij van INPC, één van de 4 directieleden is een vertegenwoordiger van de regering	0,3 miljoen ton	78% (70 dagen)	76% aardolie	5,1 ecu/m ³ Heffing op verkoop
Italië	Geen (voorgesteld)					
Luxemb.	Geen					
Nederland	COVA	5-9 leden v.d. raad van bestuur aangewezen door de Minister van economische zaken en de Minister van financiën	2,9 miljoen ton	Alle effectief, als IEA-minimum	51% aardolie	5,7 ecu/m ³ Heffing op verkoop
Portugal	Geen					
Spanje	CORES	Voorzitter & 2 directieleden aangewezen door Ministerie van industrie & energie plus 3 verteg. van raffinage- en 2 verteg. van niet-raffinage-industrie	3,0 miljoen ton	33% (30 dagen)	Uitsl. producten	5,8 ecu/m ³ CORES voll. verg.
Zweden	Geen					
VK	Geen					

h)

Situatie in februari 1998

Olievoorraden - Bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie

EU-15	BE	DK	DE	FR	ES	GR	IE	IT	LU	PT	UK	Ver. Koninkr.	Oostenrijk	Zweden	Finland
België			1			1	1		1	1		3 & 4			
Denemarken							1			3		3 & 4		1	
Duitsland	1					3		1	2 Lux.	1					
Griekenland															
Spanje															
Frankrijk	1		3				2 Ierl.		2 Lux.	4		3 & 4			
Ierland	1	1					2 Ierl.			3 & 4		1			
Italië			1							4					
Luxemburg	1		2 Lux.				2 Lux.			1					
Nederland	1	3	1				4	3 & 4	4	1		3 & 4			
Portugal															
Ver. Koninkr.	3 & 4	3 & 4					3 & 4	1		3 & 4				4	
Oostenrijk															
Zweden			1									4			1
Finland															1

N.B.: Deze tabel kan in de twee richtingen worden gelezen

Legende

1. Wederkerige overeenkomst tussen de lidstaten, overeenkomstig artikel 6 van Richtlijn 68/414/EEG van de Raad.
2. Asymmetrische overeenkomst met vermelding van het land waarvoor de voorraden die worden opgeslagen op het grondgebied van een andere lidstaat bestemd zijn, overeenkomstig artikel 6 van Richtlijn 68/414/EEG van de Raad.
3. Informele "ad hoc"-regelingen op korte termijn.
4. Wederkerige overeenkomst waarover wordt overlegd of die weldra wordt gesloten.

15

MAANDELIJKS OVERZICHT VAN DE OLIEVOORRADEN OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 4 VAN RICHTLIJN 68/414/EEG VAN DE RAAD van 20.12.1968

Land:

Rapporteringsdatum:

DEF.

(x 1000 ton)

9h

		Kol 1	Kol 2	Kol 3	Kol 4	Kol 5=Kol 2+3	Kol 6	Kol 7=Kol5/Kol 6
CATEGORIE	PRODUCT	VOORRADEN RUWE AARDOLIE EN HALFFABRICATEN (X)	BIJDRAGE VAN RUWE AARDOLIE EN HALFFABRICATEN (XX)	VOORRADEN EINDPRODUCTEN (A)	BILATERALE VOORRADEN, VOOR EIGEN REKENING OPGESLAGEN IN ANDERE LIDSTATEN (B)	TOTALE HOEVEELHEID EINDPRODUCTEN	DAGELIJKS GEMIDDELD VERBRUIK IN HET AFGELOPEN JAAR	BESCHIKBARE VOORRAAD IN AANTAL DAGEN VERBRUIK VAN HET AFGELOPEN JAAR
	RUWE AARDOLIE & HALFFABR.							
I.	MOTORBENZINE & VLIEGTUIG-BRANDSTOF							
II.	KEROSINE EN BRANDSTOFFEN v.h. KEROSINE-TYPE							
	GAS-/DIESELOLIE							
III.	STOOKOLIE							
	TOTAAL							

(X) Inclusief de voor eigen rekening in andere lidstaten opgeslagen voorraden aardolie en halffabricaten. Exclusief de in eigen land voor rekening van andere lidstaten opgeslagen voorraden aardolie en halffabricaten.

(XX) Geef aan welke van de drie in artikel 5 van de richtlijn van de Raad genoemde formules is gebruikt om de ruwe aardolie en de halffabricaten om te zetten in petroleumproductequivalenten: FORMULE nr....

(A) Inclusief de voor eigen rekening in andere lidstaten opgeslagen voorraad eindproducten. Exclusief de in eigen land voor rekening van andere lidstaten opgeslagen voorraad eindproducten.

(B) De gerapporteerde gegevens zijn reeds opgenomen in kolom 1 en 3.

VOORRADEN IN HET KADER VAN BILATERALE OVEREENKOMSTEN
 (Door de lidstaten gebruikt formulier overeenkomstig Richtlijn 68/414/EEG)

Land:

Rapporteringsdatum:

A) OP HET NATIONAAL GRONDGEBIED OPGESLAGEN VOORRADEN VOOR REKENING VAN EEN ANDER LAND

(x 1000 ton)

		categorie I	categorie II		categorie III
Land van bestemming	Aardolie en halffabricaten	Motorbenzine en vliegtuig-brandstof	Kerosine	Gas-/dieselolie	Stookolie
TOTAAL					

B) MET HET OOG OP DE NATIONALE VERPLICHTING IN HET BUITENLAND OPGESLAGEN VOORRADEN

(x 1000 ton)

		categorie I	categorie II		categorie III
Crediterend land	Aardolie en halffabricaten	Motorbenzine en vliegtuig-brandstof	Kerosine	Gas-/dieselolie	Stookolie
TOTAAL					

TOTAAL EU-15	Bron: EMC, gebaseerd op EG/IEA/nationale gegevens																		
Evolutie van de op nationaal grondgebied opgeslagen olievoorraden (inclusief strategische voorraden overheid)																			
	1978	1979	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996
Voorraden (ton, gemiddeld niveau, eerste jaren gedeeltelijk geschat door EMC)																			
Aardolie enz.	62.1	63.4	73.6	73.9	68.5	60.6	58.4	53.6	57.1	59.0	57.3	58.3	61.0	58.6	58.7	59.9	58.8	57.6	56.3
Motorbenzine	14.0	14.7	16.9	16.6	16.5	16.5	16.9	15.9	16.3	17.4	17.2	18.0	18.1	19.1	19.6	19.7	20.2	20.1	19.9
Gas-/dieselolie	39.3	39.2	47.7	43.7	37.7	34.8	33.4	30.3	31.9	32.6	33.1	32.4	33.2	34.6	36.0	35.2	36.9	36.8	34.8
Stookolie	35.0	38.3	40.0	38.3	34.9	29.8	27.8	25.6	25.4	27.0	26.2	24.6	26.5	25.9	24.6	25.1	23.2	24.3	22.2
Tot. producten	102.9	106.7	121.7	115.0	103.7	97.7	93.4	86.3	88.4	91.3	90.1	88.4	91.7	93.0	93.9	93.7	94.0	96.7	90.7
Totale voorraden	164.9	170.1	195.3	188.9	172.2	158.3	151.8	139.9	145.5	150.3	147.4	146.7	152.7	151.6	152.6	153.6	152.7	154.3	147.0
Voorraad in dagen verbruik (op basis van totaal olieconsumptie in het voorgaande jaar, inclusief verkoop bunkerolie)																			
Aardolie enz.		34	39	42	42	39	39	36	39	39	37	37	39	37	36	36	36	35	33
Motorbenzine		55	62	61	61	61	62	57	59	60	58	58	58	59	60	59	61	62	61
Gas-/dieselolie		67	80	81	74	71	68	61	62	60	62	60	63	64	63	61	63	62	57
Stookolie		59	60	63	66	64	70	66	75	80	81	77	83	82	76	78	75	80	73
Totaal producten		57	64	66	64	63	63	58	60	60	59	57	58	58	57	56	57	58	54
Totaal dagen		91.1	102.4	108.4	106.4	102.5	102.2	93.4	98.6	98.4	96.2	93.9	97.2	95.2	93.0	92.2	92.4	92.6	86.8
% van totale voorraad																			
Aardolie	37.6%	37.3%	37.7%	39.1%	39.8%	38.3%	38.5%	38.3%	39.3%	39.2%	38.9%	39.7%	39.9%	38.6%	38.5%	39.0%	38.5%	37.3%	38.3%
Producten	62.4%	62.7%	62.3%	60.9%	60.2%	61.7%	61.5%	61.7%	60.7%	60.8%	61.1%	60.3%	60.1%	61.4%	61.5%	61.0%	61.5%	62.7%	61.7%

8h

tabel 6

TOTAAL EU-15

Bron: EG/IEA

Evolutie van het verbruik van olieproducten

	<u>1000 ton</u>	<u>1970</u>	<u>1975</u>	<u>1980</u>	<u>1985</u>	<u>1990</u>	<u>1995</u>
Motorbenzine		70088	85102	100010	101045	118044	118250
Diesel voor het wegverkeer		29516	36008	50718	60818	86748	108512
Overige GDO		137482	147535	143289	120816	103871	101435
Totaal GDO		166998	183543	194007	181634	190619	209947
Brandstof straalvliegtuigen		12094	16869	17851	19327	26367	31927
Kerosine		8126	6825	4167	3628	3746	4477
Middeldistillaten: TOTAAL		187218	207237	216025	204589	220732	246351
Stookolie		212073	212020	199349	104679	89481	88550
Totaal EU-3-categorieën		469379	504359	515384	410313	428257	453151
TOTAAL BINNENLAND		580400	611900	623599	520269	549523	586430
Bunkers: gas-/dieselolie		6572	6116	6263	6943	7765	8383
Bunkers: stookolie		30381	30968	24846	20564	27018	27007
Bunkers: TOTAAL		36953	37084	31109	27507	34783	35390
Nationale olieproductie		17007	16205	95893	150607	118449	157730
Productie als % binnenland		2.9%	2.6%	15.4%	28.9%	21.6%	26.9%
Aandeel v. middeldistillaten							
Diesel		15.8%	17.4%	23.5%	29.7%	39.3%	44.0%
Overige GDO		73.4%	71.2%	66.3%	59.1%	47.1%	41.2%
Brandstof straalvliegtuigen		6.5%	8.1%	8.3%	9.4%	11.9%	13.0%
Kerosine		4.3%	3.3%	1.9%	1.8%	1.7%	1.8%
Cat I als % van EU-3-cat.		14.9%	16.9%	19.4%	24.6%	27.6%	26.1%
Cat II als % van EU-3-cat.		39.9%	41.1%	41.9%	49.9%	51.5%	54.4%
Cat III als % van EU-3-cat.		45.2%	42.0%	38.7%	25.5%	20.9%	19.5%
EU-3-cat. als % van totaal		80.9%	82.4%	82.6%	78.9%	77.9%	77.3%
Bunkers als % van totaal		6.4%	6.1%	5.0%	5.3%	6.3%	6.0%
Motorbenzine: jaarlijks groeipercentage			4.0	3.3	0.2	3.2	0.0
Diesel: jaarlijks groeipercentage			4.1	7.1	3.7	7.4	4.6
Overige GDO: jaarlijks groeipercentage			1.4	-0.6	-3.4	-3.0	-0.5
Totaal GDO: jaarlijks groeipercentage			1.9	1.1	-1.3	1.0	2.0
Brandstof straalvliegt: jaarlijks groeipercent.			6.9	1.1	1.6	6.4	3.9
Kerosine: jaarlijks groeipercentage			-3.4	-9.4	-2.7	0.6	3.6
Middeldistil: jaarlijks groeipercentage			2.1	0.8	-1.1	1.5	2.2
Stookolie: jaarlijks groeipercentage			0.0	-1.2	-12.1	-3.1	-0.2
EU-3-cat.: jaarlijks groeipercentage			1.4	0.4	-4.5	0.9	1.1
Binnenland: jaarlijks groeipercentage			1.1	0.4	-3.6	1.1	1.3
Bunkers: jaarlijks groeipercentage			0.1	-3.5	-2.4	4.8	0.3

EU-15 - TOESTAND VAN DE OLIEVOORRADEN

per 1/10/1997

	CATEGORIE I		CATEGORIE II		CATEGORIE III		TOTAAL	
	Dagen verbruik	(x 1000 t)	Dagen verbruik	(x 1000 t)	Dagen verbruik	(x 1000 t)	Dagen verbruik	(x 1000 t)
België	99	705	91	2661	163	857	101	4223
Denemarken	114	513	112	1317	545	1172	163	3002
Duitsland	123	9868	110	20699	186	3449	119	34016
Griekenland	92	729	<u>82</u>	1509	107	802	90	3040
Spanje	105	2600	91	5562	182	3019	109	11181
Frankrijk	103	4499	108	12102	149	1764	110	18365
Ierland	91	273	<u>87</u>	717	185	634	111	1624
Italië	<u>78</u>	3763	<u>87</u>	6151	<u>89</u>	6526	86	16440
Luxemburg	<u>89</u>	124	<u>82</u>	261	<u>76</u>	17	83	402
Nederland	176	2033	215	4287	5213	2033	262	8353
Portugal (x)	112	596	100	1087	131	1047	113	2730
Verenigd Koninkrijk*	78	4807	<u>59</u>	5367	217	3542	81	13716
Oostenrijk	138	688	95	1231	251	1002	133	2921
Zweden	95	1095	122	2094	314	2535	156	5724
Finland	125	631	124	1393	193	917	140	2941
EUR-15	106	32924	102	66438	165	29316	113	128678

(x) Per 1.9.1997

* Verplichting van M.S.: 90 dagen. (VK: -15%).

CATEGORIE I - Autobenzine en vliegtuigbrandstof van het benzinetype
 CATEGORIE II - Gasolie, dieselolie, kerosine en brandstof voor straalvliegtuigen
 CATEGORIE III - Stookolie

tabel 8

Europese Unie: Nationale olieproductie 1995

Miljoen ton

Bron: EG/IEA

	<u>Totale productie (a)</u>	<u>Totaal binnenlands verbruik</u>	<u>Verhouding productie/verbruik</u>
Oostenrijk	1,1	11,4	9,7%
België	-	20,2	-
Denemarken	9,2	9,4	97,7%
Finland	-	10,0	-
Frankrijk	2,9	89,7	3,3%
Duitsland	3,9	136,4	2,9%
Griekenland	0,5	13,8	3,3%
Ierland	-	5,6	-
Italië	5,4	94,4	5,7%
Luxemburg	-	1,7	-
Nederland	3,5	25,7	13,6%
Portugal	-	13,2	-
Spanje	0,8	55,2	1,4%
Zweden	-	17,0	-
VK	130,5	82,8	157,6%
TOTAAL	157,7	586,4	26,9%

(a) Aardolie, condensaat, NGL

tabel 9

VK - Ontwikkeling van de olievoorziening/-vraag 1970-1995

Miljoen ton

Bronnen: EG/IEA

	<u>1970</u>	<u>1975</u>	<u>1980</u>	<u>1985</u>	<u>1990</u>	<u>1995</u>
Totale olieproductie	0,2	1,8	80,5	127,7	91,6	130,5
Binnenlands verbruik	95,9	86,7	79,7	77,4	81,0	82,8
Productie/verbruik	--	2%	101%	165%	113%	158%
<u>Invoer ruwe aardolie</u>	100,4	89,0	46,7	35,6	52,7	48,0
waarvan uit: Noorwegen	-	-	-	0,6	20,0	24,7
overige landen	100,4	89,0	46,7	35,0	32,5	23,3
Invoer/verbruik	105%	103%	59%	46%	65%	58%
<u>Aardolie-uitvoer</u>	-	--	40,2	83,0	57,0	81,2
waarvan: naar de VS/Canada	-	-	9,2	16,6	19,0	30,6

tabel 10

Denemarken - Ontwikkeling van de olievoorziening/-vraag 1970-1995

Miljoen ton

Bronnen: EG/IEA

	<u>1970</u>	<u>1975</u>	<u>1980</u>	<u>1985</u>	<u>1990</u>	<u>1995</u>
Totale olieproductie	-	0,1	0,3	2,9	6,0	9,2
Binnenlands verbruik	17,7	14,9	13,5	10,6	8,3	9,4
Productie/verbruik	-	1%	2%	27%	72%	98%
<u>Invoer ruwe aardolie</u>	10,0	7,9	6,8	5,1	4,8	6,7
Waarvan uit: Noorwegen	-	-	-	-	1,4	4,0
de voormalige SU	-	0,4	1,2	0,7	0,6	1,8
het Midden-Oosten	6,2	6,1	1,7	1,1	1,7	-
Invoer/verbruik	35%	41%	50%	48%	58%	71%

tabel 10a

**NATIONALE AARDOLIEPRODUCTIE VAN HET VK & DENEMARKEN
EN BRUTO BINNENLANDS VERBRUIK VAN EU-15**

Miljoen ton

	1992	1993	1994	1995	1996
Aardolie- en LNG-productie					
VK	94,2	99,4	126,4	130,2	131,6
DK	7,8	8,3	9,1	9,2	10,3
VK + DK	102,0	107,7	135,5	139,4	141,9
Bruto binnenlands verbruik van EU-15	540,2	534,8	537,2	547,7	553,6
Aandeel van de aardolieproductie van VK + DK in het bruto binnenlands verbruik van EU-15	18,9 %	20,1 %	25,2 %	25,5 %	25,6 %

Bronnen : Eurostat en OESO/IEA-gegevens

tabel 11

Europese Unie: Verkoop brandstof voor straalvliegtuigen 1994*

Miljoen ton

Bron: IEA

	<u>Binnenlands</u>	<u>Internationaal</u>	<u>Totaal</u>	<u>% groei per jaar 1990-95</u>
Oostenrijk	0,2	0,2	0,4	+6,8%
België	0,1	0,8	0,9	-0,7%
Denemarken	0,1	0,6	0,7	+2,1%
Finland	0,1	0,2	0,3	-8,9%
Frankrijk	0,8	3,6	4,4	+4,1%
Duitsland	0,6	5,2	5,8	+2,4%
Griekenland	0,5	0,8	1,3	-3,1%
Ierland	--	0,4	0,4	+9,1%
Italië	n.b./n.v.t.	n.b./n.v.t.	2,8	+6,8%
Luxemburg	-	0,2	0,2	+5,8%
Nederland	0,1	2,1	2,2	+10,6%
Portugal	0,1	0,5	0,6	+0,9%
Spanje	0,9	1,9	2,8	+7,1%
Zweden	0,4	0,4	0,8	+8,1%
VK	2,2	5,1	7,3	+3,1%
TOTAAL	n.b./n.v.t.	n.b./n.v.t.	30,9	+3,9%

n.b./n.v.t. - niet beschikbaar/niet van toepassing -- minder dan 100,000 ton

Opmerking: Bij de uitsplitsing van de verkoop binnenlands/internationaal van brandstof voor straalvliegtuigen doen zich een aantal onzekerheden qua definitie voor.

tabel 12

Europese Unie: Internationale verkoop van bunkerolie voor de scheepvaart 1995

Miljoen ton

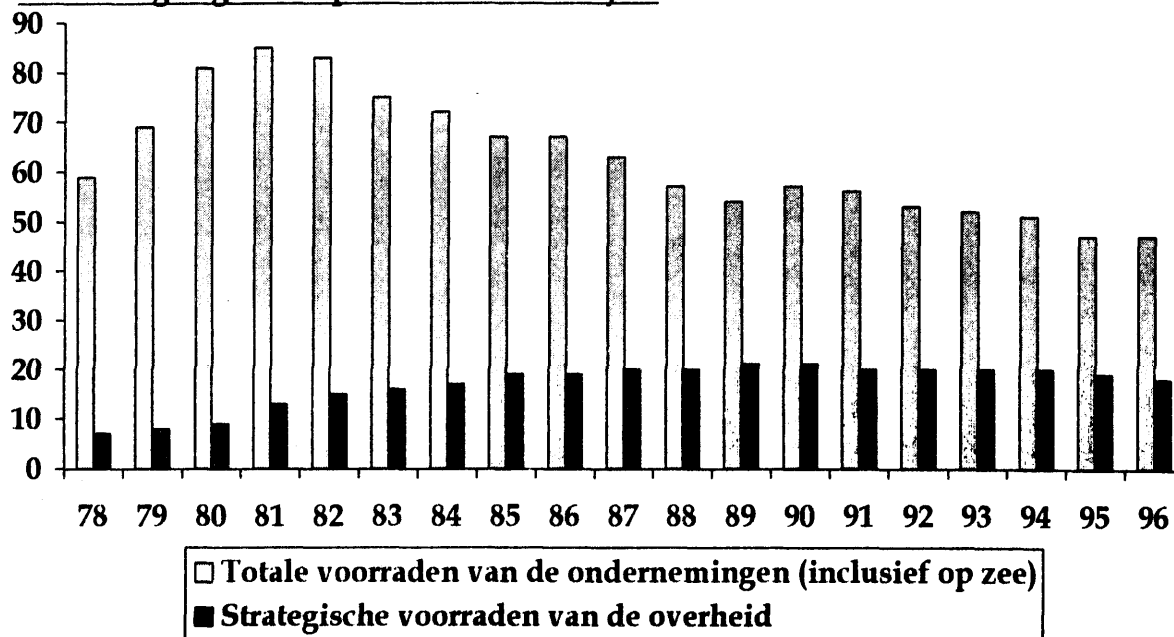
Bronnen: EG/IEA

	<u>Bunkerolie</u>			<u>Totaal binnenlands verbruik</u>			<u>Verhouding bunkers/binnenland EU-3</u>		
	<u>GDO</u>	<u>REQ</u>	<u>TOTAAL</u>	<u>GDO</u>	<u>REQ</u>	<u>TOTAAL EU-3</u>	<u>GDO</u>	<u>REQ</u>	<u>TOTAAL</u>
Oostenrijk	-	-	-	4,2	2,0	9,1	-	-	-
België	0,7	3,2	3,9	9,5	2,5	15,9	7%	128%	25%
Denemarken	0,6	1,0	1,6	4,1	0,9	7,7	15%	111%	21%
Finland	0,1	0,1	0,2	3,7	1,6	7,6	3%	6%	3%
Frankrijk	0,2	2,2	2,4	40,8	6,4	67,4	1%	34%	4%
Duitsland	0,5	1,6	2,1	61,0	9,5	106,5	1%	17%	2%
Griekenland	1,0	2,6	3,6	5,0	3,2	12,1	20%	81%	30%
Ierland	0,1	0,1	0,2	2,1	1,3	5,3	5%	8%	4%
Italië	0,6	1,9	2,5	24,7	30,9	77,5	2%	6%	3%
Luxemburg	-	-	-	0,9	0,1	1,7	-	-	-
Nederland	2,3	9,3	11,6	5,9	1,2	13,8	39%	775%	84%
Portugal	0,2	0,3	0,5	3,1	4,0	9,6	6%	7%	5%
Spanje	0,8	2,5	3,3	18,2	10,9	41,1	4%	23%	8%
Zweden	0,2	0,9	1,1	5,3	2,9	13,2	4%	31%	8%
VK	1,1	1,4	2,5	21,3	11,1	64,6	5%	13%	4%
TOTAAL	8,4	27,0	35,4	209,9	88,5	453,1	4%	31%	8%

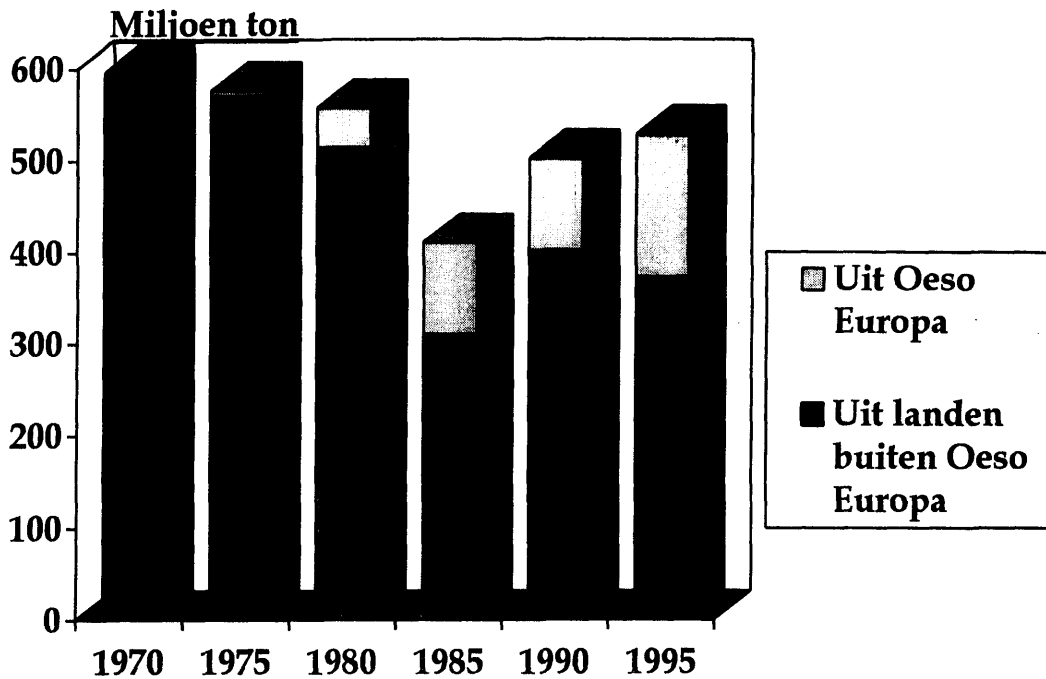
tabel 13

Evolutie van de wereld-olievoorraden/strategische voorraden

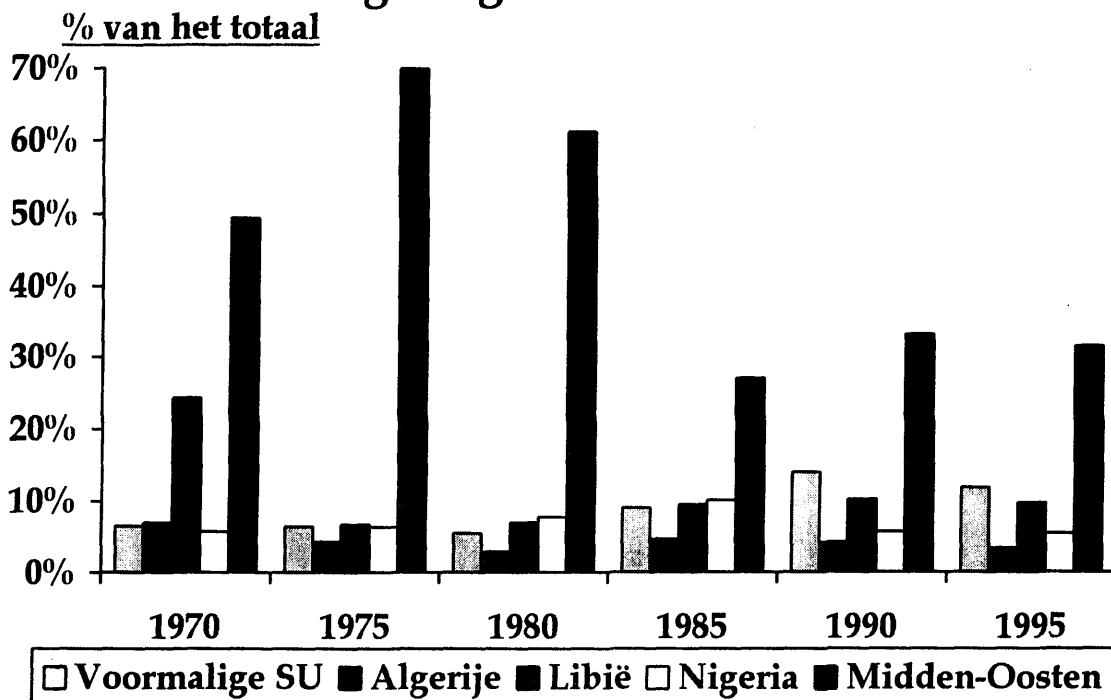
Aantal dagen gedekt op het einde van het jaar

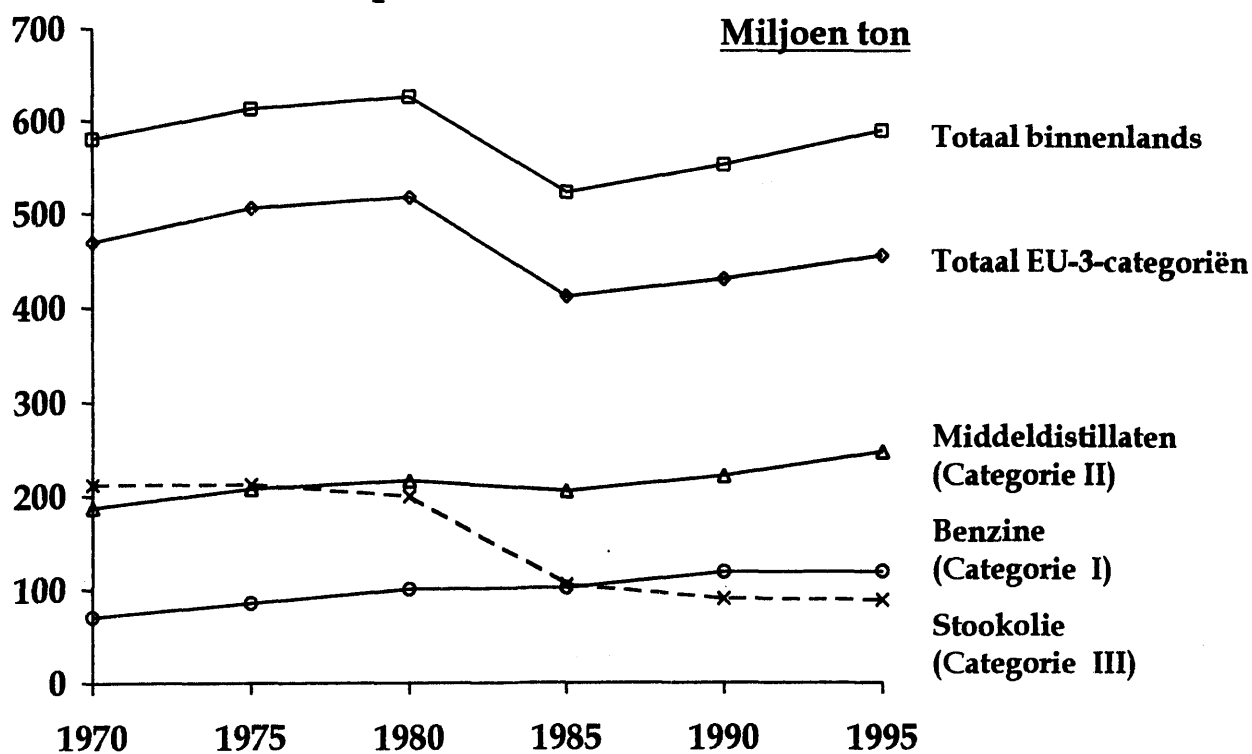
EU-15: Totale invoer van ruwe aardolie

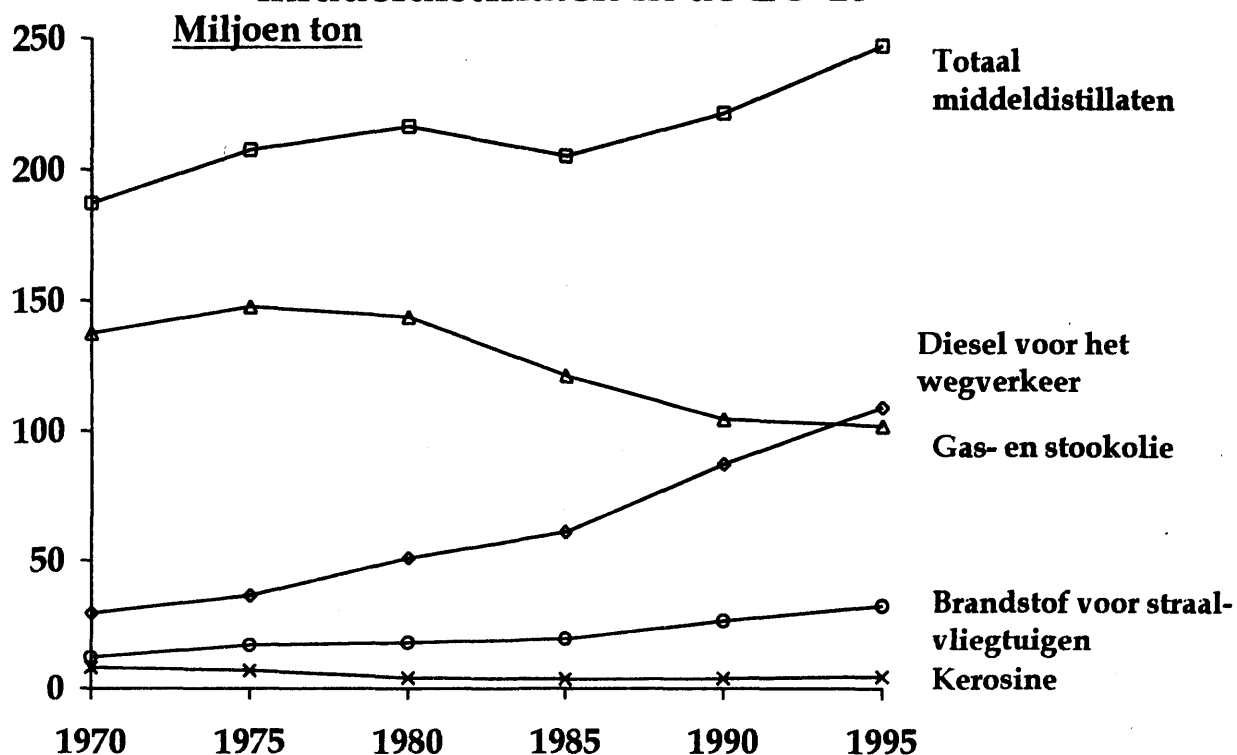
EU-15: Invoer van ruwe aardolie naar gelang van de bron

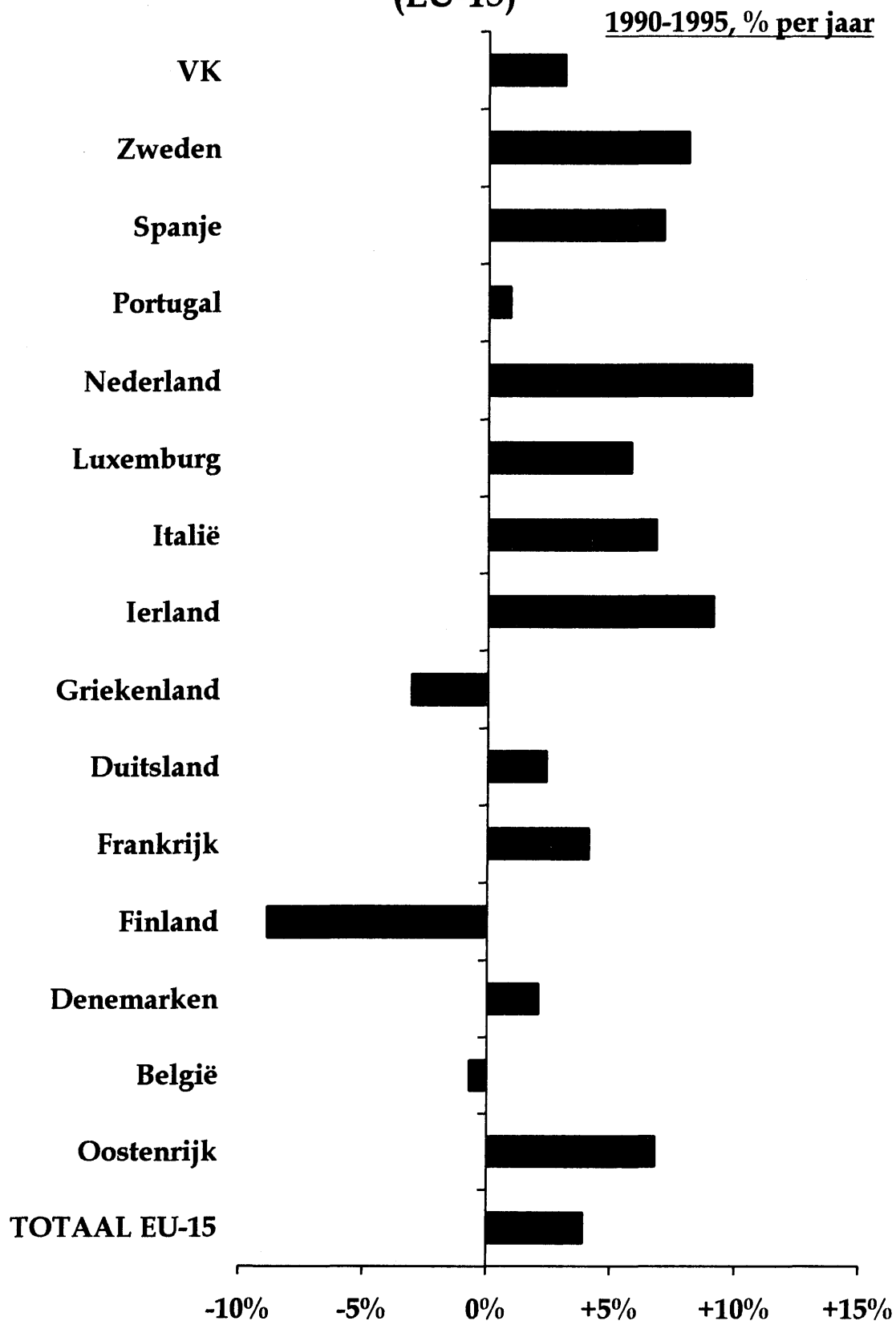
Evolutie van het verbruik van olieproducten in de EU-15

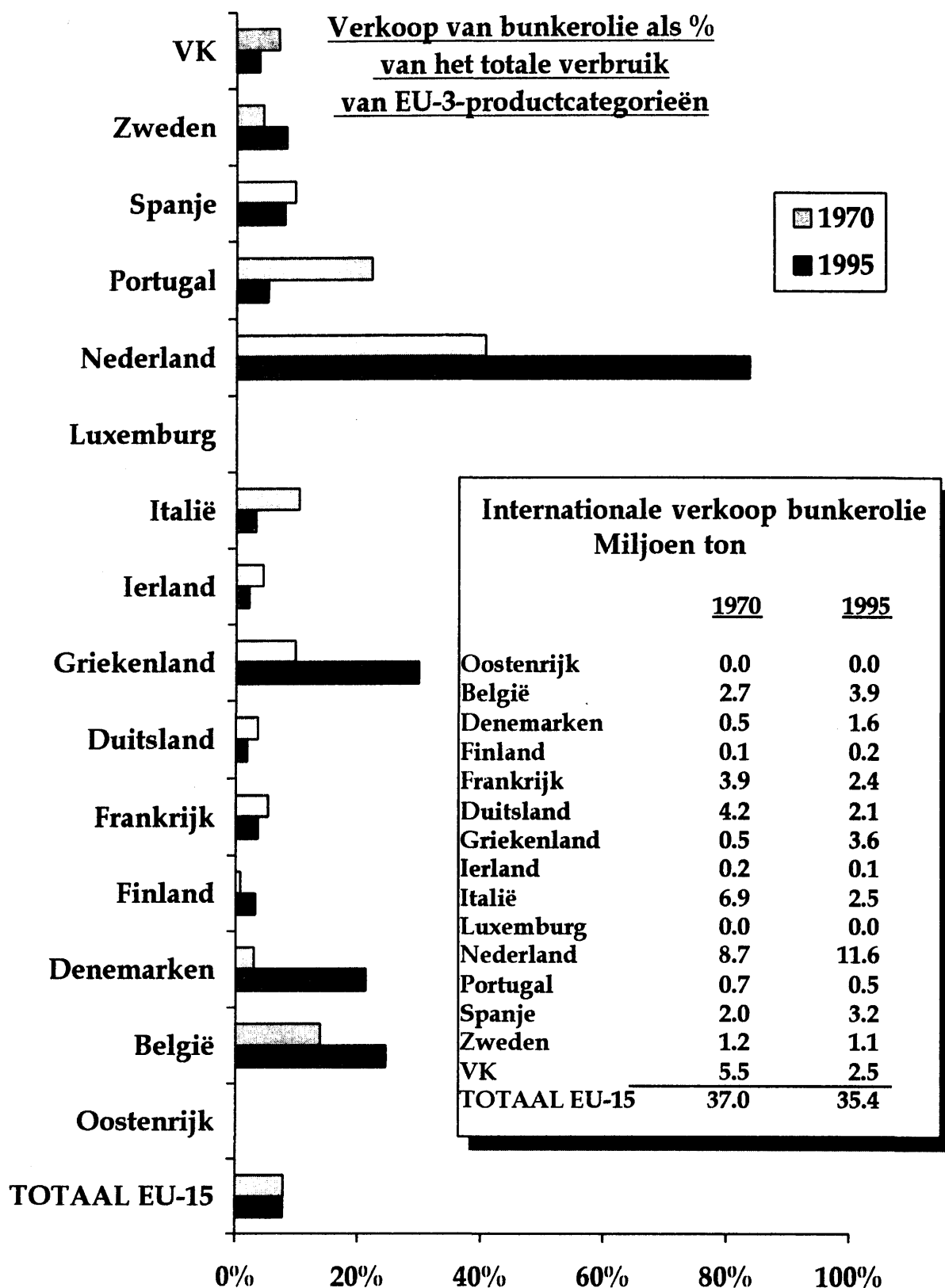
Evolutie van het verbruik van middeldistillaten in de EU-15

Jaarlijkse groei van het verbruik van benzine voor straalvliegtuigen per land (EU-15)

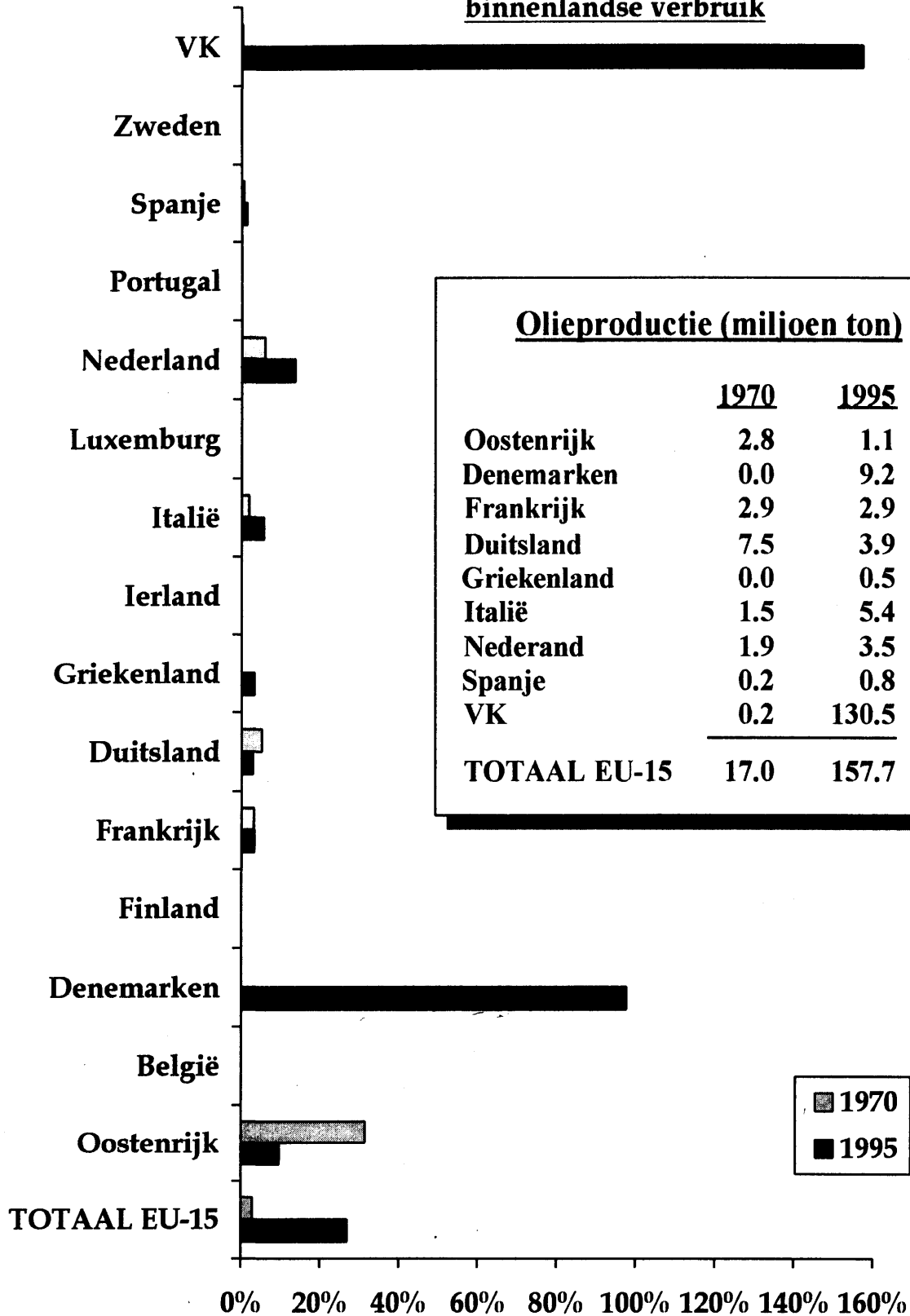

Vergelijking per land (EU-15) van de internationale verkoop van bunkerolie voor de scheepvaart

Vergelijking per land (EU-15) van de nationale olieproductie

Nationale olieproductie als % van het totale binnenlandse verbruik

NOTITIE OVER DE VERWACHTE EFFECTEN

Effecten van het voorstel op het bedrijfsleven en in het bijzonder op de kleine en middelgrote ondernemingen (KMO's)

1. Het is duidelijk dat het probleem een communautaire dimensie heeft, aangezien de Gemeenschap in de huidige mondiale economie in staat moet zijn om de economische belangen van de lidstaten te beschermen wanneer die worden bedreigd door moeilijkheden met de olievoorziening. De systemen voor het in stand houden van voorraden worden op communautair niveau georganiseerd om een coherenter, doeltreffender en transparanter stelsel te krijgen en de communautaire solidariteit te versterken.
2. Het voorstel zal effecten hebben op de raffinage-industrie, de importeurs en de distributeurs van ruwe aardolie en aardolieproducten in de Gemeenschap. De verplichting tot het in stand houden van voorraden berust momenteel grotendeels bij de raffinage-industrie. Onafhankelijke opslagexploitanten, importeurs en distributeurs hebben echter een steeds groter aandeel in de verkoop van olieproducten en dus in de daarmee samenhangende opslagverplichting. Bij de betrokken kleine en middelgrote ondernemingen zijn er importeurs, distributeurs en exploitanten van opslagreservoirs. Hun aantal en grootte varieert naar gelang van de lidstaat.
3. De ondernemingen die handel drijven in olieproducten moeten voldoen aan de nationale bepalingen ter uitvoering van de richtlijn. In de lidstaten waarin de voorraden uitsluitend door de ondernemingen worden opgeslagen (industriële voorraden), zijn het doorgaans de marktdeelnemers die zorgen voor de instandhouding van voorraden voor een verbruik van 90 dagen, gebaseerd op het oliegebruik van het voorgaande jaar. In de lidstaten waar de voorraden uitsluitend of overwegend worden opgeslagen door een specifiek met deze opslag belaste instantie, wordt de opslagverplichting gewoonlijk evenwichtig gespreid over de leden-exploitanten van deze instantie.
4. De door de afzonderlijke lidstaten vast te stellen tenuitvoerleggingsdetails kunnen de economische effecten op het bedrijfsleven aanmerkelijk beïnvloeden. De werkgelegenheid wordt doorgaans niet beïnvloed. Er kan enige invloed zijn op het scheppen van nieuwe ondernemingen. Dit voorstel voor een richtlijn zal ervoor zorgen dat de opslagregelingen doorzichtig zijn en dat de marktpelers in de Gemeenschap onder gelijke voorwaarden kunnen optreden zodat discriminatie wordt voorkomen. Naar verwachting zal een dergelijke regeling het concurrentievermogen van de ondernemingen versterken.
5. De specifieke situatie van de kleine en middelgrote ondernemingen is volledig in aanmerking genomen. Het doel is om doeltreffende en op transparante wijze georganiseerde opslagregelingen te verkrijgen. Om een grotere doorzichtigheid en neutraliteit in de markt te brengen, werd de mogelijkheid ingevoerd om speciale opslaginstanties op te richten (die al in vele lidstaten bestaan) en werd voorzien in een betere specificatie van de opslagkosten. Deze concepten zijn in het voordeel van oliehandel- en olieopslagondernemingen uit het midden- en kleinbedrijf. Gezien het subsidiariteitsbeginsel wordt de tenuitvoerlegging van deze concepten het best aan de lidstaten overgelaten.
6. UPEI: Union pétrolière européenne indépendante - Onafhankelijke Europese petroleumunie (geen raffinage)
EUROPIA: European Petroleum Industry Association (raffinage-industrie)

ISSN 0254-1513

COM(98) 221 def.

DOCUMENTEN

NL

12 10 06

Catalogusnummer : CB-CO-98-235-NL-C

ISBN 92-78-33133-3

Bureau voor officiële publikaties der Europese Gemeenschappen

L-2985 Luxemburg